

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N. Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DE WEG TERUG

Op het landgoed van den Poolschen vorst Barodinschrischen leefde in 1754 deze man. Hij kon niet spreken, alleen maar fluiten.

Waarom zou men niet eens, bij wijze van afwisseling, een wedstrijd organiseeren tusschen leelijkheidskoninginnen? Er zouden ongetwijfeld genoeg kandidaten voor blijken te zijn. Niet dat het aantal vrouwen, dat voor het wereldkampioenschap leelijkheid in aanmerking zou wenschen te komen, zoo groot is, maar omdat degenen, die zich bewust zijn van haar geringe aantrekkelijkheid zóó zeer op hun stuk staan, en zóó trotsch zijn op het feit, dat zij grondig verschillen van hun medezusters, dat zij ware fanatiekelingen zijn geworden. Zij doen elkander zelfs processen aan, wanneer de eene aanspraak maakt op den titel van recordhoudster leelijkheid, welken de andere meent, dat haar toekomt.

Zoo hebben de Engelsche miss Mary Ann Bevan en de Fransche demoiselle Claudine Polaire heftige ruzie over het feit, wie van hen beiden nu eigenlijk voor den titel „wereldkampioene” in aanmerking komt. De Française heeft vroeger reeds met een automobilist, die haar had aangereden en gering letsel had toe-

Een negentienjarig Pruisisch meisje van zes voet en twee duim hoogte. De aanbidders van mejuffrouw La Pierre maken nogal een zieligen indruk (1700).

gebracht, geprocedeerd, omdat door dit ongeval haar leelijkheid ernstig geschaad zou zijn.

Miss Bevan houdt vol de leelijkste vrouw niet alleen van Groot-Brittannië te zijn maar van alle werelddeelen te amen. Op het oogenblik treedt zij in Amerika in circussen op en haar „succes” is volkomen.

Te Luik leefde omstreeks 1650 Helena Antonia. Het meisje had op haar 18e jaar een vol-slagen baard.

De dikste man ter wereld was de Engelsman Edward Bright, die, twintig jaar oud, in 1650 in het graafschap Essex overleed.

Elisabeth Knechtlin, een Zwitsers boerenmeisje, in 1620 nabij Appenzell geboren.

De Engelsche miss Bevan, cirkel links, en de Fran- çaise Claudine Polaire, cirkel rechts, twee ern- stige concurrenten voor het leelijkheidsrecord.

Margaretha Maultasch, die model was voor dit schil- derij van Quinten Matsijs.

In 1575 stierf de Duitsche edelman André Eber- hard, die 'n wel zeer vreemde baard droeg. Mis- schien leerde hij zijn kinderen er in touw klimmen.

Het is verder een zonderling verschijnsel, dat door alle eeuwen heen de leelijke vrouwen bijzonder gesteld waren op deze leelijkheid, welke soms aan afzichtelijk- heid grensde.

Onder haar moet zeker genoemd wor- den Margaretha Maultasch, die zelfs door den meesterlijken Vlaamschen schilder Quinten Matsijs werd vereeuwigd. Het beroemde doek is eenige jaren geleden door een Amerikaan voor vierhonderd- duizend gulden gekocht.

Dat er ook talrijke mannen zijn geweest, en nog zijn, die voor een eer- volle vermelding wat hun leelijkheid betreft in aanmerking zouden komen, weet iedereen, die zijn oogen den kost geeft. Plaatwerk uit vervlogen jaren laat ons weten, dat de heeren der schepping er vaak ook niet voordeelig hebben uitgezien. En wat den tegenwoordigen tijd betreft, gelooven wij, dat de dames zeer zouden teleurgesteld zijn, wanneer wij eens een serie: „Neerlands knapste kerels” zouden afdrukken.

De afbeeldingen bij dit artikel laten zien, dat de dames en de heeren voor elkander niet onderdoen, wanneer het er om gaat zoo leelijk mogelijk te zijn. Gelukkig maar, dat de waarde voor den mensch niet wordt bepaald door zijn uiterlijk.

ONDER ONS

Het bekende Blindeninstituut aan den Amersfoortschen weg te Bussum bestond 125 jaren. Namens de leerlingen werden den directeur Dr. A. Belzer bloemen aangeboden.

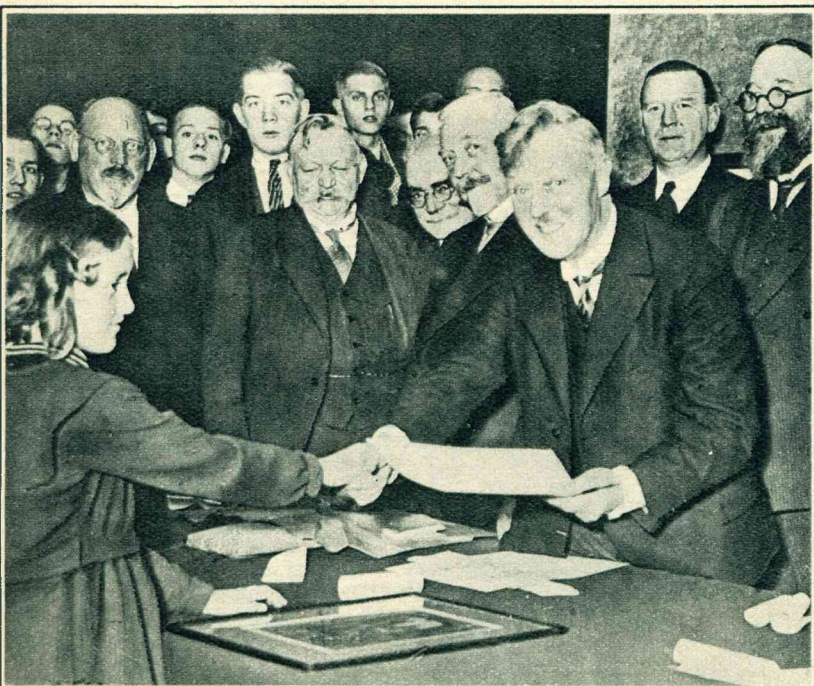
De werkzaamheden aan den nieuwen rijksweg Hoorn—Edam vorderen goed. De bouw van een nieuwe brug nabij Edam.

VAN hier en ginds

Op de bekende Gooische uitspanning „Oud-Valkeveen" wordt een kunstijsbaan aangelegd. De baan wordt des zomers gebruikt als kanovijver. De bodem van de ijsbaan bestaat uit waterkerende asfalt-isoleering, waarover poreus beton wordt gegoten

Op de begraafplaats „Zorgvliet" te Amsterdam werd een gedenksteen onthuld op het graf van den „Diet-schen dichter en denker", Mr. P. W. de Koning, in leven voorzitter van den Diet-schen Bond. De overdracht aan de familie door Professor Decker.

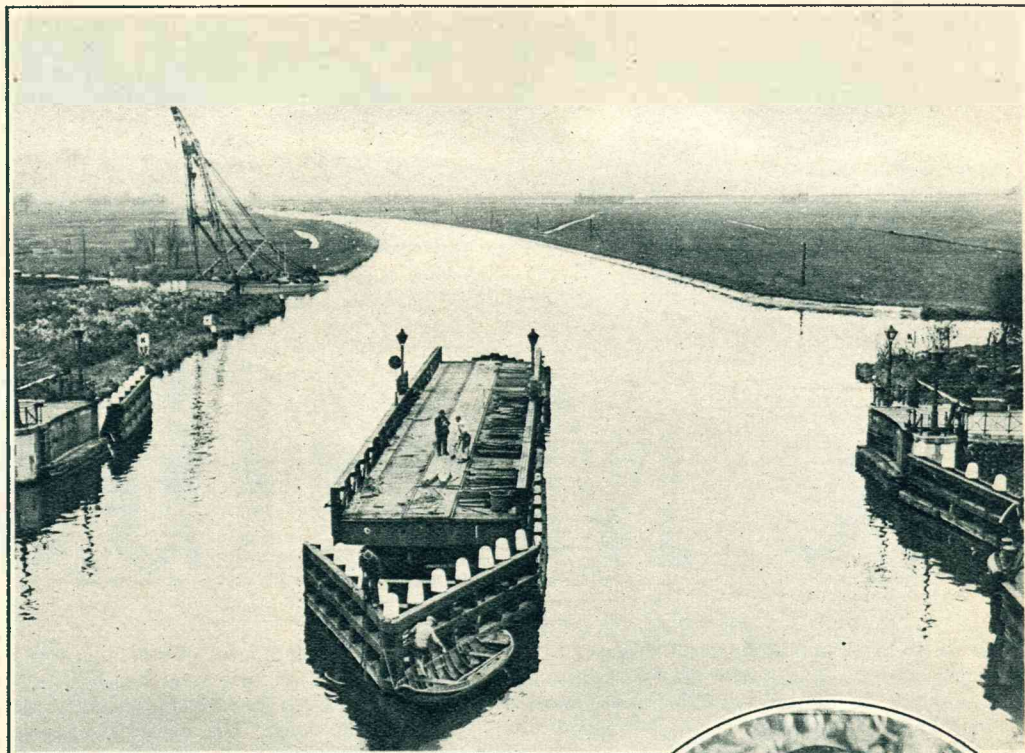

Liesje Sluyter, de jongste winnares op de tentoonstelling der teekeningen van de Amsterdamsche schooljeugd naar aanleiding van de Willem de Zwijger-Prijsvraag, ontvangt haar prijs uit de handen van den heer Bobbeldijk.

Het gezelschap Boubert gaf de eerste voorstellingen van „t Kind van de Buurvrouw“, een geslaagd volksstuk van Johan Elsensohn. Een scène met Aaf Boubert en Jan van Dommelen

Het einde. De oude Merwedebrug wordt gesloopt. Ook de brugwachtershuisjes verdwijnen.

In de Stadsschouwburg te Amsterdam werden eenige opvoeringen gegeven van Schiller's „Don Carlos“ en Ibsen's „Wildente“. De prominente leden van het gezelschap: v.l.n.r. Albert Bassermann, Alexander Moissi, Tilla Durieux en Ernst Deutsch.

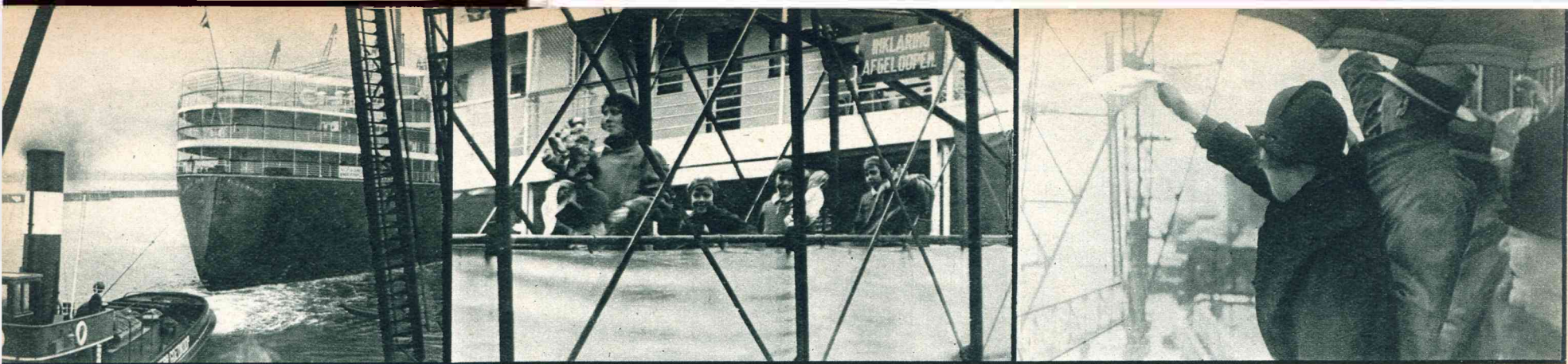
De verkeersdrempel op 't Spui, tegenover de Handboogstraat, welke een lichtsignaal-systeem in werking doet treden, is met succes in gebruik genomen. Een auto bij het rijden over den drempel.

Mr. W. C. Wendelaar zal tengevolge van zijn benoeming tot voorzitter van den Vrijheidsbond en Lid van de Tweede Kamer 15 Januari a.s. aftreden als burgemeester van Alkmaar.

„Kalenner geeft gas“, heet de klucht die Saalborn en zijn gezelschap opvoeren in den Hollandschen Schouwburg.

De Marnix van St. Aldegonde komt uit den Hollandschen mist te voorschijn.

De kinderen, die voor 't eerst in Holland, waar hun zooveel van verteld werd, komen.

„Ze zien ons!”

De Mailboot komt

Als de Indische mailboot de sluisen van IJmuiden is gepasseerd en door het Noordzeekanaal eindelijk de Sumatrakade en de steigers van de Stoombootvaart-Maatschappij „Nederland” bereikt, als de passagiers, die enkele maanden, meerdere jaren, of een menschenleven lang in de Oost hebben doorgebracht, aan wal kunnen gaan, dan.... regent het pijpestelen.

Grauw weer, regen, huiveringen, modder, para-

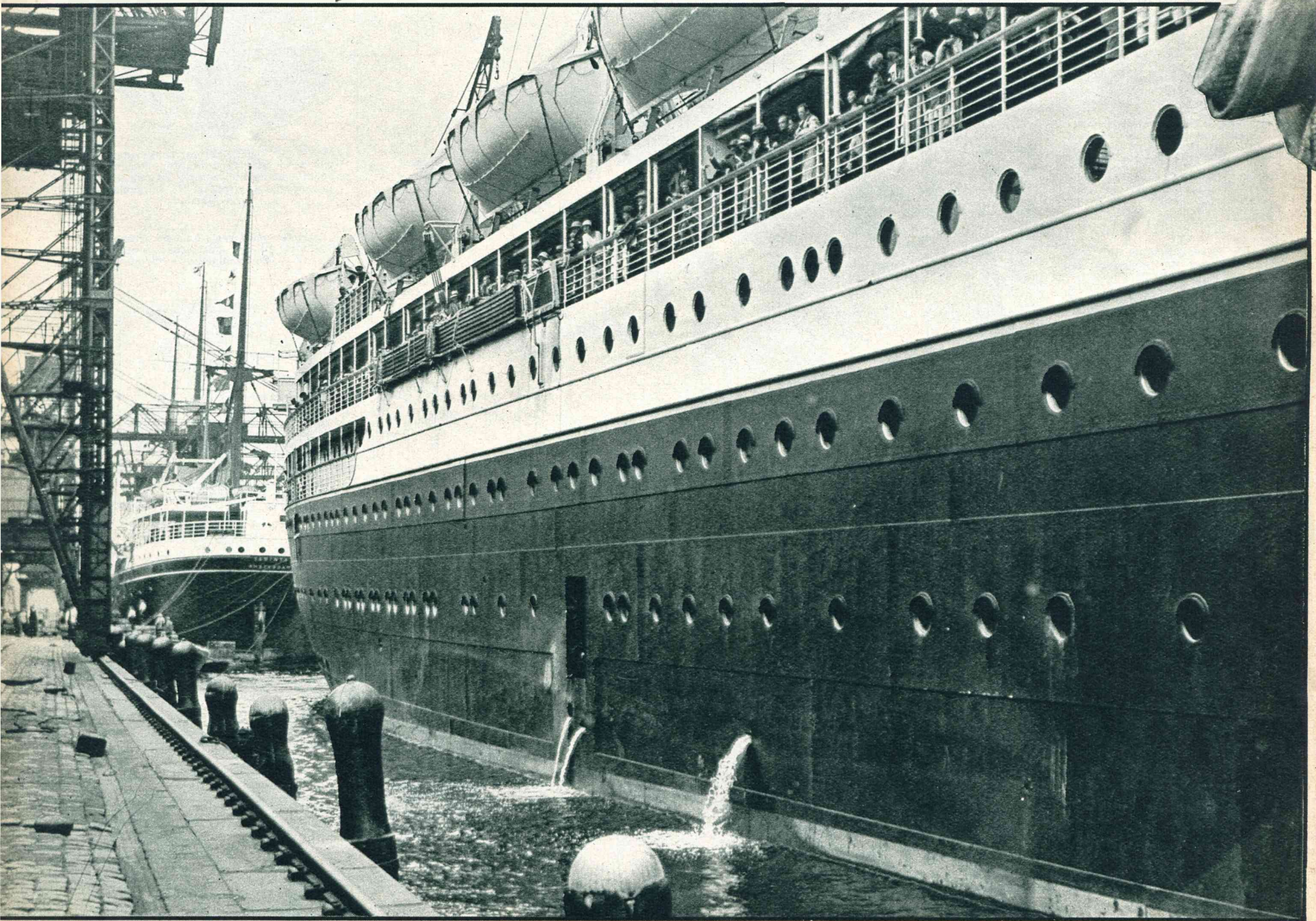
pluies, een sombere, glimmende stad, dat is het vaderland. Maar wie weet hoe blij de thuiscomers zijn met zoo'n malsch Hollandsch regentje, met kilheid en mist. De verandering der seizoenen hebben zij misschien te lang ontbeerd. Wellicht hebben zij heimwee gekend naar het klimaat dat wij, achterblijvers, ons steeds voornemen te ontvluchten.

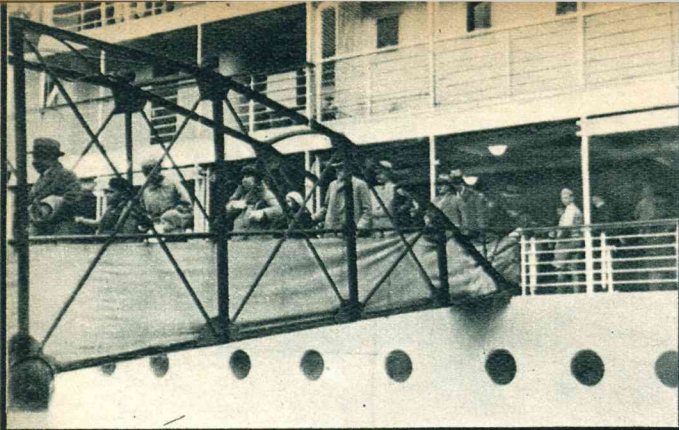
De thuiskomst, dat is ook de ontmoeting van ouders en kinderen, broers en zusters, van vrienden, die men te lang heeft gemist; dat is ook: ophalen van herinneringen, vertellen van ervaringen en angsten, van geluk, dat men niet verwachtte en van tegenspoed, dien men niet kon keeren.

Een emotievol oogenblik, de aankomst van de mailboot. De steiger kraakt, de landingsbrug, die de verbinding vormt tusschen schip en wal, wordt uitgelegd en dan kunnen de passagiers, velen met bloemen beladen en anderen stralend van geluk om het blijde weerzien, sommigen ook met de nerveuze spanning op het gelaat, naar de loods, waar de familieleden wachten.

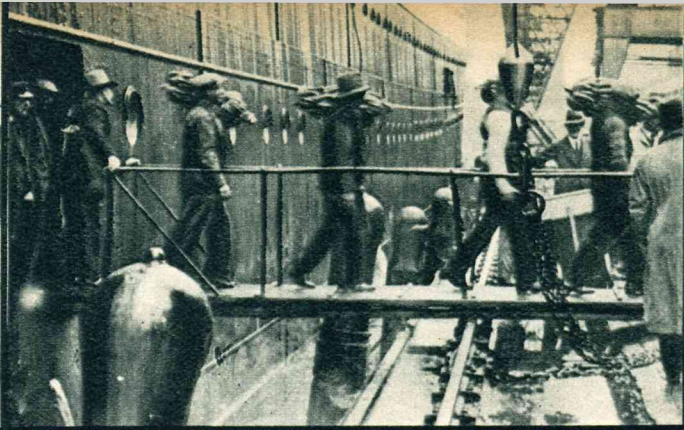
Daar hoort men lachen en snikken; maar de fotograaf wilde dáár niet onbescheiden zijn.

Nog enkele meters scheiden de thuiscomers van den vaderlandschen wal.

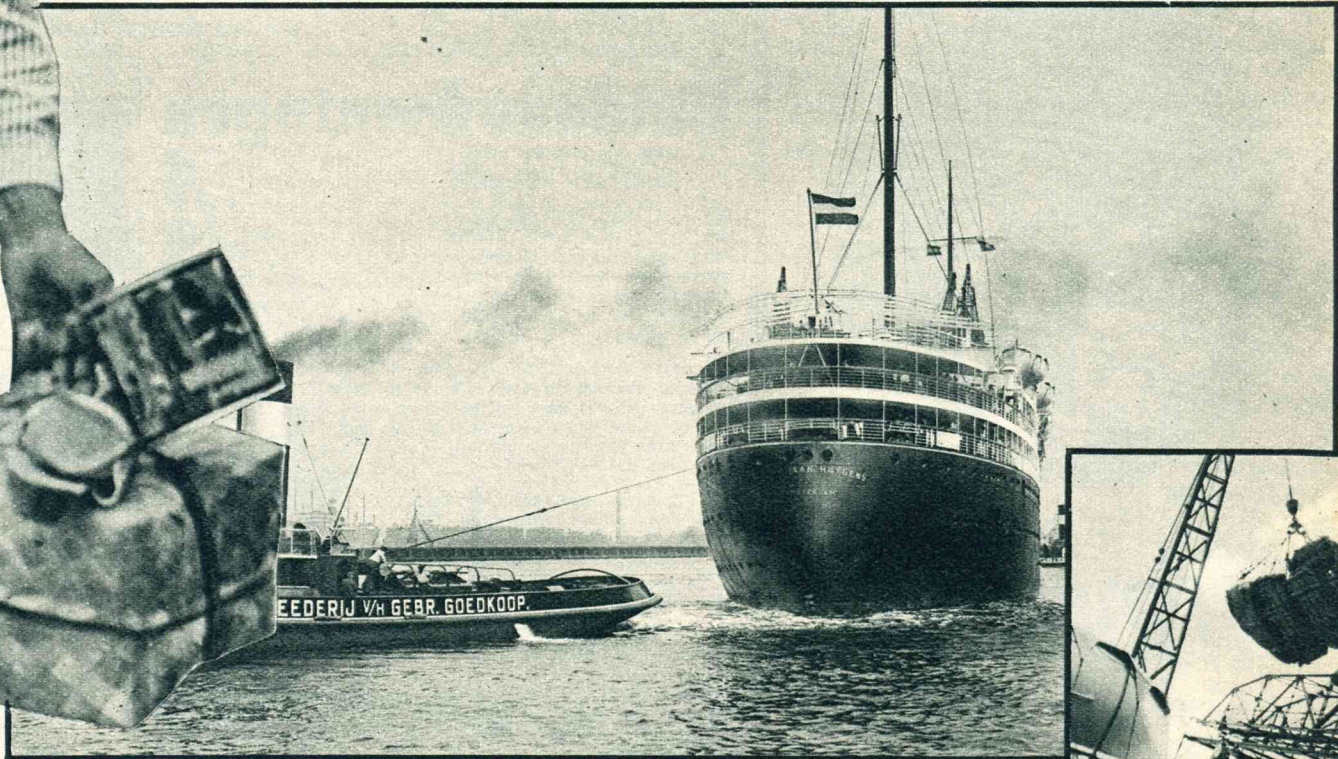
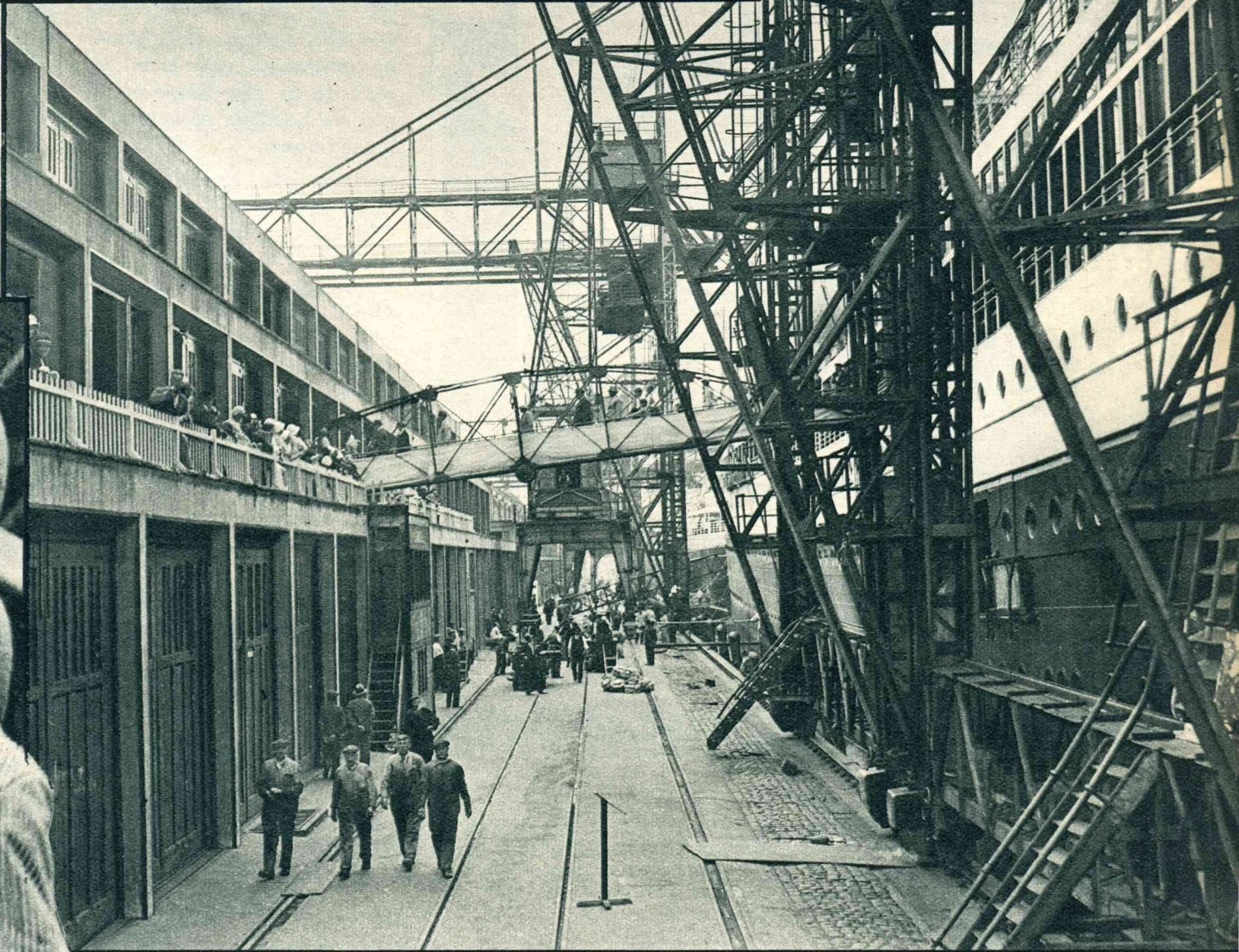
De passagiers verlaten het schip.

Uit de ruimen van de Marnix van St. Aldegonde worden de eerste Javaansche bananen gedragen.

Een wirwar van staal: op de emplacementen van de Maatschappij „Nederland”.

aan

Sleepbooten brengen den Indiëvaarder van IJmuiden naar Amsterdam.

Ook de Javaansche bediende is in zijn schik nu hij Amsterdam onder de voeten heeft.

De post wordt van boord geheschen.

DE PRESTO WEDSTRIJD IS BEGONNEN!

Huisvrouwen, meer dan 500 prachtige prijzen zijn uitgelooft met een totale waarde van Fl. 2000. Al wat U te doen heeft is een zinnetje van 6 woorden schrijven, dat het nut van Presto zeepoeder doet uitkomen.

U moogt net zo veel slagzinnen inzenden als U wilt, doch bij elken slagzin moeten 6 voorziden van Presto pakjes worden bijgevoegd. De oplossingen moeten vóór 31 December a.s. worden ingezonden aan N.V. Wascholiefabriek, Amersfoort.

INDERDAAD NEDERLANDSCH FABRIKAAT

HET BADWATER

heerlijk op temperatuur, wat Old Cottage badzout er in uitstrooien en lucht en waterdamp zijn bezwangerd met de heerlijke opwekkende lavendergeur.

Verstoort de harmonie niet door daarbij een andere dan Old Cottage Badzeep te gebruiken. Het is de discrete lavenderparfum, waarom de Old Cottage Badzeep en ook alle onderstaande Old Cottage toiletartikelen worden gekozen door de gedistingeerde vrouw.

Toiletzeep	Water
Badcrystallen	Poeder
Badzeep	Talcum
Brillantine	Creams
Reuksachets	etc. etc.

Imp.: RICHARD WERNEKINCK & Co.,
Huddestraat 9, Amsterdam-C.

Crosssmith's

Old Cottage

Lavender Badzeep en Lav. Badzout

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct.

LOTISICO

Verkrijgbaar voor 60 North State bonnen (240 punten) een Lotisico Termijn-polis. Speel op iedere 60 pakjes North State sigaretten Lotisico. Practisch dezelfde prijzen als twintig Staatsloterij van F 3.60. Prijzen van F 100.000, F 50.000, F 30.000, F 25.000, F 15.000, F 10.000, F 5.000, F 2.000, F 1.500, enz. enz.

Bonnen aan: NORTH STATE, SCHIEKADE 12-14, ROTTERDAM.

Huidaandoeningen

WAAROM NOG LANGER LIJDEN?

Waarom heele nachten wakker liggen, terwijl het D.D.D. Recept tegen Huidaandoeningen, Ekzeem, Dauw-worm, Open Beenen, Zweren, de ondragelijke jeuk in enkele seconden doet bedaren en U van de folterende pijnen verlost?

„Bij de eerste bevochtiging verdween de jeuk“ schrijft de Heer J. W. M. te Haarlem. „Ik heb veel zalf en smeersels gebruikt, maar eerst nu ik D.D.D. heb is mijn Ekzeem na vijf jaar lijden sterk aan het verbeteren.“

D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die onmiddellijk diep in de huidporiën doordringt en daar de ziektekiemen doodt.

Flacons à f 0.75 en f 2.50 bij Apoth. en Drogisten.

8 21

D.D.D. Geneesmiddel
tegen **HUIDAANDOENINGEN**

„Ik was er zoo erg aan toe, dat builen als zakjes aan mijn oogen hingen en ik niet kon kijken. De jeuk en branderigheid waren ondragelijk. Met D.D.D. werd in 3 dagen mijn gezicht beter zonder dat ook maar één schilfertje achterbleef.“

Mej. Y. M. L. te Heerenveen.

Behoed hem voor 'n
Infectieziekte

Genees zijn keelpijn dadelijk met Formamint, want keelpijn kan het begin zijn van **Influenza - Griep - Roodvonk**

Formamint vernietigt de ziekte-bacteriën in mond en keel en is geheel onschadelijk voor kinderen.

In alle Apoth.
en Drog. f. 1.-
per flesch

FORMAMINT

WRIGLEY'S
KAUGOM
IN DE MOND
IS LEKKER EN
GEZOND!

WRIGLEY

5^{ct.}
VIER STUKS
PER PAKJE

Koopt geadverteerde artikelen!

DE SLEUTEL

Vandaag heb ik besloten een journaal aan te leggen. Als er in het boek van ons leven geschreven staat, dat Joe Fielding en ik hier moeten sterven, zullen deze bladzijden wellicht eenmaal opheldering geven van onze verdwijning. En mocht onze levendige hoop op redding in vervulling gaan, dan zal dit journaal later een herinnering zijn aan een avontuur, dat wij beiden in vrees en angst hebben ondergaan.

Drie dagen geleden, 's middags om 4 uur, is onze kleine dappere „Zeejager” het slachtoffer geworden van een nukkige grondzee. Wij kwamen van de Juan Fernandez Eilanden en zeilden met gereefden schoot om de rotsgroep heen, die op de kaart staat aangegeven als de „Drie Gebroeders”. Het weer was kalm, de hemel helder en de Oceaan glad als een spiegel. Ik stond aan het roer en Joe zat op den boegspriet.

Van de „Drie Gebroeders” kwam plotseling een grondzee aanzetten. Zij wierp een berg water over ons heen en het lijkt me nog een wonder toe, dat de „Zeejager” niet gekraakt werd. Toen ik mijn oogen uitwreef, zag ik, dat de hanemat vol water stond en dat Joe Fielding verdwenen was. Ik zag hem plotseling opduiken aan den voet van de rotsen en met eenige moeite gelukte het mij, hem aan boord te halen. Hoe, dat doet er hier minder toe, Joe's dankbaarheid is echter waarlijk overdreven.

Wij dachten reeds de ramp te boven te zijn toen een aanrollende golf, die als het ware plotseling uit den Oceaan oprees, ons opnam en boven op de rotsgroep wierp. Hoe het eigenlijk gebeurd is, kunnen wij ons geen van beiden meer voorstellen. De „Zeejager” werd als een notedop opgenomen en met een hevig gekraak op de rotsen neergesmet. Joe kwam dicht bij het wrak terecht, hij had een diepe vleeschwond in zijn been. Ik lag tien meter verder, met een buil op mijn hoofd en een gekneusden teen. Van onze „Zeejager” was weinig meer over. Het want was verdwenen, evenals de zwaarden. En in de kiel was een groot gat geslagen, dat wij zelf onmogelijk zullen kunnen herstellen.

De schuit lag omgekeerd en vrijwel alles wat waarde voor ons had, was door de vloedgolf meegesleurd. Alleen de zware ijzeren kist, waarin onze kleeren zaten, een paar blikken met scheepsbeschuit, conserven en een ton met zoet water, hebben wij mogen behouden. Een groot geluk, dat ik als een gift des hemels beschouw en waarvoor ik God nog dagelijks dank.

Onze toestand is verre van rooskleurig, maar toch niet hopeloos. Met een rantsoen water van een halven liter per man en per dag kunnen we het vijftien dagen uithouden. Een halve liter is echter niet veel, de dagen zijn warm en de zilte lucht maakt ons dorstig. Joe dringt dan ook voortdurend aan op een extra rantsoen, hij rekent er vast op, dat wij binnen een paar dagen zullen worden gered. Ik heb me echter verzet en zal voet bij stuk houden; wat moet er immers van ons worden als ons zoet water op is?

Eten hebben we voldoende en voor langeren tijd dan onze watervoorraad strekt. Ook ons bivak is in orde. Wij slapen onder onze omgekeerde „Zeejager” en dekken de gaten 's avonds met onze kleeren af. Koud hebben we het niet, we liggen alleen een beetje hard. Onze jekkers hebben we opgerold en er een hoofdkussen van gemaakt.

Het wachten is nu op redding. Joe ziet den geheelen dag uit naar een visschersschuit van de Juan Fernandez Eilanden, maar ik weet, dat die alleen bij toeval in deze buurt verdwalen. Ik wil echter Joe de hoop niet benemen en heb daarom op het hoogste punt van de rots een wachtdienst ingesteld. Wij waken om beurten een uur bij het noodsein, dat we daar hebben opgericht en keeren eerst na zonsondergang naar ons bivak terug. Ik eindig nu voor dezen dag; geve God, dat er redding komt opdagen voor de nood stijgt. Tom Shelley.

door
John D. Claverten

17 Juli, Zondag.

Joe en ik hebben vanmorgen de heele rotsgroep onderzocht. Wij vonden wat schelpdieren, die we rauw hebben verorberd, omdat we geen vuur kunnen maken. We hebben weliswaar lucifers, maar geen droog hout. Joe heeft een hoeveelheid zeewier naar het bivak gesleept, als het gedroogd is kan het dienen voor een nachtleger en brandstof.

Soms benijd ik Joe, hij kan zelfs nu nog zingen. Zijn vertrouwen op de redding is onuitputtelijk, hij spreekt met evenveel zekerheid over zijn toekomstplannen, als toen we een week geleden den vasten wal nog onder de voeten hadden. Zijn optimisme doet me goed, het beurt me op en verjaagt de gedachte aan de donkere uren, die ik voor me zie opdoemen. Wat me echter in Joe tegenstaat, is zijn onophoudelijk aandringen op meer water. Om van dat voortdurend gezeur af te zijn, heb ik mijn eigen rantsoen teruggebracht op 3 d.L., zoodat hij nu 7 d.L. per dag ontvangt. Zijn vertrouwen op de redding is wat al te groot. Als ik hem zijn gang liet gaan, was de watervoorraad in drie of vier dagen door zijn keelgat verdwenen.

Bij het nalezen van deze bladzijden bemerk ik iets vergeten te hebben. De „Zeejager” hoorde thuis in Valdivia. Zij was voor 300 Engelsche ponden verzekerd bij de Chili Assurance Company. Joe en ik hebben geen nabestaanden; mochten wij komen te sterven, dan kan de verzekeringssom uitbetaald worden aan hem of hen, die ons vinden, waartoe ik de Chili Assurance Company hierbij machtiging verleen. Mocht alleen Joe gered worden, dan moet het geld voor de helft aan hem en de rest aan zijn redders worden uitgekeerd. Tom Shelley.

19 Juli, middag.

Joe heeft me net afgelost op den observatiepost. Sinds gisteren spreekt hij niet meer tegen me. Ik heb bemerkt, dat hij tijdens mijn wacht heimelijk water stal. Ik heb nu het watervat in de groote, ijzeren kist gesloten, waarop twee zware grendels zijn aangebracht. Den sleutel draag ik dag en nacht bij me.

Het doet me zeer veel leed, dat Joe niet verstandiger is. Hij moest toch begrijpen, dat vijftien liter water geen boordevolle welput is. Hij was woedend toen hij zag wat ik deed. Het spijt mij zeer, dat hij nu in zijn mokkend zwijgen blijft volharden, die stille vijandschap kwelt me meer dan de dorst. Ik heb mijn rantsoen tot 2 d.L. verminderd, morgen zal ik dat van Joe noodgedwongen tot een halven liter terug moeten brengen. Geve God, dat er spoedig redding komt opdagen. Tom Shelley.

19 Juli, avond.

Joe spreekt weer. Wij hebben vanmorgen eerst hevig getwist. Ik deelde hem de noodzakelijkheid mee nog zuiniger te zijn met het water. Hij wilde er niets van hooren en dreigde mij zelfs zich met geweld van de ton meester te maken. Toen ik hem daarna zijn egoïsme verweet en hem wees op mijn eigen voorbeeld, werd hij van lieverlee bedaard.

Hij is overigens grenzenloos lichtzinnig. Hij zweert elken avond, dat wij den volgenden dag gered zullen worden. En bovendien rekent hij vast op regen, hoewel er hier in deze maand maar hoogst zelden regen valt. Een flinke bui zou mij overigens hoogst welkom zijn. Een half uur regen zou ons minstens voor twee maanden zoet water opleveren. In de rotsen bevinden zich talrijke holten, waaruit we het regenwater in een groot reservoir konden overbrengen. Als we dit afdekten met de lappen zeil, die we bezitten, zou het niet zoo spoedig verdampen. Maar helaas, dit zijn nog droomen, het strakke blauw van den hemel sluit de kans op regen voorloopig uit.

Ik ben intusschen blij, dat Joe weer spreekt. Hij is zelfs vriendelijker dan tevoren. Hoewel hij zijn rantsoen om een uur vanmiddag reeds had opgedronken, heeft hij met geen woord meer over dorst geklaagd. Toch moet hij lijden, evenals ik.

We hebben vandaag ook voor de eerste maal vuur gemaakt. Bij gebrek aan water konden we natuurlijk niet koken. Toch konden we eenige afwisseling brengen in onzen soberen maaltijd. De scheepsbeschuit en de corned beef hebben we namelijk geroosterd. Het gesmolten vet trok in de droge beschuit, waardoor deze heel wat smakelijker werd. Toch doe ik het geen tweeden keer meer, de hartige smaak maakt dorstig.

Het is nu tien uur, de zon gaat bloedrood onder. Joe slaapt al. De oceaan kabbelt heel vredig aan den voet van de „Drie Gebroeders”, gelukkig hebben we geen last van stormachtig weer. De hoop op redding begint me te verlaten. Om Joe niet te ontmoedigen, laat ik daar echter niets van merken. Laat hem maar blijven hopen, het ontwaken uit een schoonen droom komt nog altijd veel te vroeg. Ik ga nu ook slapen, wellicht gelukt het me mijn zorgen voor eenige uren te vergeten. Tom Shelley.

20 Juli, avond.

Vanmorgen heb ik besloten het waterrantsoen nogmaals te verminderen. Wij hebben nog 4½ liter en op redding durf ik ternauwernood meer te vertrouwen. Joe krijgt nu 3 d.L., ik stel me met de helft tevreden. Als we ons kunnen houden aan dit rantsoen, zal onze voorraad nog toereikend zijn voor tien dagen. Als we er ons aan kunnen houden, zeg ik....

Joe heeft de mededeeling kalm opgenomen, hij schijnt thans in te zien dat alles moet wijken voor de noodzakelijkheid, den watervoorraad zoo veel mogelijk te sparen. Hij wierp wel een somberen blik op onze schatkamer, de ijzeren kist, maar morren deed hij niet.

Ik begin het dagelijksch tekort aan water al goed te bemerken. Mijn keel en tong zijn gezwollen en droog en mijn maag danst nu en dan op en neer als een kleine, harde bal. Ook mijn beenen beginnen den dienst te weigeren. Ik loop nog maar onzeker en krijg aanvallen van duizeligheid.

Nog steeds heeft zich niets vertoond aan de verre kim. Noch een zeiltje, noch een rookwolk. Het is om het hoofd te verliezen van wanhoop. Ik geloof dat het Joe juist gaat zooals mij: als wij bij elkaar zijn doen we ons best om den moed erin te houden. Maar zoodra we alleen zijn op den observatiepost, voelen wij ons innerlijk ontredderd en laten we ons meeslepen door droefheid en wanhoop.

In de lange nachten die ik doorworstel, prijs ik me vaak gelukkig dat wij geen van beiden gehuwd zijn. Hoeveel grootter zou onze geestelijke ellende zijn als we vrouw en kinderen hadden, die op onzen terugkeer wachtten! Hoe zouden we ons kwellen met de gedachte aan hun angst! En hoeveel zwaarder zou het ons vallen uit het leven te scheiden!

Maar gelukkig laten wij niemand ra, die een traan aan onze nagedachtenis zal wijden. Dat is een geruststellende gedachte, al is zij dan ook vermengd met een zekeren weemoed. En al zal zij het lichamelijk lijden, dat ons vermoedelijk nog wacht, niet zoo heel veel verlichten.

De invallende duisternis dwingt me weer te eindigen. Joe slaapt allang, hij zondert zich de laatste dagen liefst zooveel mogelijk af. Soms moet ik moeite doen om hem uit zijn somber gepeins op te wekken. Regen of een zeil.... mijn God, van hoe weinig hangt ons leven thans af.... Tom Shelley.

21 Juli, 's morgens.

Ik schrijf dit op onzen uitkijkpost. Ik ben zeer terneergeslagen. Joe heeft vannacht een poging gedaan om den sleutel van de kist te stelen. Hij dacht dat ik sliep, doch hij bedroog zich. In de halve duisternis zag ik zijn handen tasten naar mijn kleeren. De sleutel zat in mijn broekzak en op het oogenblik dat hij hem bemachtigd had, deed ik net of ik ontwaakte. Hij wierp de kleeren vlug neer en hield zich slapend.

Ik weet nu dat ik hem ook 's nachts niet meer

vertrouwen kan. Om hem tegen zichzelf te beschermen — hij zou onzen watervoorraad geheel opdrinken — heb ik den sleutel een andere plaats gegeven. Heel dicht bij de hand en gemakkelijk te vinden. Maar dan op een plaats, waar hij hem zeker niet zoeken zal. Zoo zal ik 's nachts tenminste gerust mijn oogen kunnen sluiten.

De zon is pas opgegaan, wij vangen de lange, troosteloze dagwaak weer aan. Nergens een zeil en een strakblauwe lucht. En nog maar voor acht dagen een minimum rantsoen water. Zoo nu en dan vrees ik gek te zullen worden, van de kwellingen van den dorst. Tom Shelley.

Denzelfde dag, 's avonds.

Ik heb Joe nog niet zoo somber gezien als vandaag. Hij is heelemaal in zichzelf gekeerd en spreekt geen woord uit eigen beweging. En op mijn vragen geeft hij korte, afgebeten antwoorden. Bij de uitdeeling van het waterrantsoen bemerkte hij, dat ik den sleutel van de kist niet bij me had. Zijn oogen volgden me waar ik ging, maar om hem te misleiden liep ik eerst naar ons nachtverblijf en vervolgens een eind de rotsen op. Wat evenwel niet wegnam, dat hij al mijn kleeren en zelfs het zeewier waarop ik slaap doorzocht had, terwijl ik op den uitkijk stond. Ook mijn jekker, dien ik als hoofdkussen gebruik, had hij geïnspecteerd. Maar de sleutel was veilig geborgen, hij lag nog op dezelfde plaats.

Ik schreef reeds dat ik zeer terneergeslagen was. Sinds vanmiddag ben ik vervuld van een angstig voor gevoel. Het overviel me plotseling en ik heb vergeefs naar een verklaring voor dien vreemde angst gezocht. Voor de eerste maal in mijn leven heb ik het gevoel, dat me een onheil boven het hoofd hangt. En toch is er heelemaal geen reden, om de toekomst vandaag somberder in te zien dan gisteren. De vermindering van onzen watervoorraad met $4\frac{1}{2}$ d.L. kan dien angst niet te voorschijn hebben geroepen. Mijn gedachten hebben zich immers allang vertrouwd gemaakt met de wanhoop van den dag, waarop er heelemaal niets meer uit te deelen zal zijn!...

Ik voel me ook met elk uur zwakker worden. De dorst brengt vreeselijke kwellingen teweeg. Mijn tong en mijn gehemelte zijn droog en dor en verdragen niet de minste aanraking. De zilte lucht heeft mijn mond pijnlijk ontstoken en het spreken begint me moeilijk te vallen. Het water brengt niet zoo heel veel verkwikking. Ik gebruik het met druppels, om er den heelen dag wat aan te hebben. Joe drinkt het in twee keer leeg. De helft om negen uur bij het uitreiken en de rest 's middags om een uur. Dan is hij weer voor tien minuten monter, maar daarna wordt hij heviger gekweld dan ik. Soms bied ik hem nog wel eens een slokje van mijn voorraad aan. Dan kan ik het niet langer aanzien, hoe begeerig hij naar me kijkt.

Bij alle andere kwellingen komt nu ook nog die vreemde angst. Het is zonderling, maar sinds eenige uren moet ik voortdurend aan mijn moeder denken. Zij is reeds vijftien jaar dood, ik was toen twintig. Ik hield veel van haar en mijn smart over het verlies was echt en diep. Maar de tijd is een zachte wonderdoener. Haar beeld week naar den achtergrond van mijn herinnering, om nu echter plotseling weer naar voren te treden.

Het is zeer vreemd, als ik aan haar denk is het alsof zij mij waarschuwt op mijn hoede te zijn. Dat is natuurlijk verbeelding, de innerlijke ontredde ring begint me parten te spelen. Mijn zenuwen zijn uitgeput, dat is alles.

Mijn God, als er nu toch eens een regenbui kwam. Hoe anders liet het leven zich aanzien! Hoe onbezorgd konden we den dag van morgen dan weer tegemoet gaan. Wij hebben nog eten voor drie, vier weken desnoods. Doch nog maar voor zes dagen water. Morgen zal er opnieuw een rantsoen afaan, dan blijft er nog maar voor vijf dagen over. Niet meer dagen, dan mijn hand vingers telt. O, mijn God, regen, regen, een zeil! Al is het alleen maar terwille van Joe, dien ik niet in staat acht de ellende nog lang te dragen. Tom Shelley.

22 Juli, 's morgens.

Ik heb den afgeloopen nacht slapeloos doorgebracht. Ik voelde me ziek en overweldigd door dat angstig voor gevoel. Ik heb den geheelen nacht mijn moeder naast me geweten. Haar hand was koel en een verkwikking voor mijn brandend heet voorhoofd. Heel duidelijk, alsof zij tot mij sprak, heb ik geweten wat zij tot me zeggen wilde. En dit gesprek onzer zielen heeft de betekenis voor

me gekregen van een afscheid van het leven, hoewel er diep in mijn hart nog een sprankje hoop op redding gloort.

„Mijn jongen, ik weet dat je heel spoedig sterven zult. Je bent niet bang voor den dood, je zult hem aanvaarden met denzelfden moed, als waarmee je door het leven bent gegaan. Maar het is goed dat je weet dat er aan je zwerftochten een einde is gekomen, het graf van je „Zeejager” zal ook het jouwe zijn.”

„Is alle hoop verloren, moeder?” vroeg ik zonder spreken.

„Alle hoop is verloren, het einde is spoediger daar dan je zelf verwacht. Bereid je voor, mijn jongen, en wees niet bevreesd, de dood is slechts de overgang tot een ander leven.”

Mijn ziel gaf haar antwoord, mijn lippen bleven gesloten. „Ik ben voorbereid, moeder, al sinds dagen heb ik me vertrouwd gemaakt met de gedachte dat ik sterven zou.”

„Dan is het goed, sluit dan nu je oogen en rust nog eenige uren. Ik zal over je waken dezen nacht. Maak je niet angstig over je stervensuur, de dood zal je sluipend naderen en je wegnemen zonder pijn.”

Ik sloot mijn oogen, zooals moeder het gezegd had. Slapen deed ik niet. Ik dacht aan mijn angstig voor gevoel van 's middags en aan haar vreemde voorspelling. De angst was van me afgevallen en starend in de duisternis meende ik, dat heel in de verte de dageraad begon te gloren. Toch kon het pas half twee zijn.

Evenals gisterennacht hoorde ik hoe Joe naar mijn kleeren tastte. Ik verroerde mij niet; hij zou immers toch niet vinden wat hij zocht? En daarenboven wilde ik hem niet beschaamd doen staan. Met een gemompelden vloek gaf hij het zoeken op. Den geheelen nacht bleef ik waken, met mijn moeder dicht naast me. Totdat eindelijk Joe opstond en mij wekte uit mijn slaaplozen droom.

Nu zit ik hier weer op den uitkijk. Zonder hoop

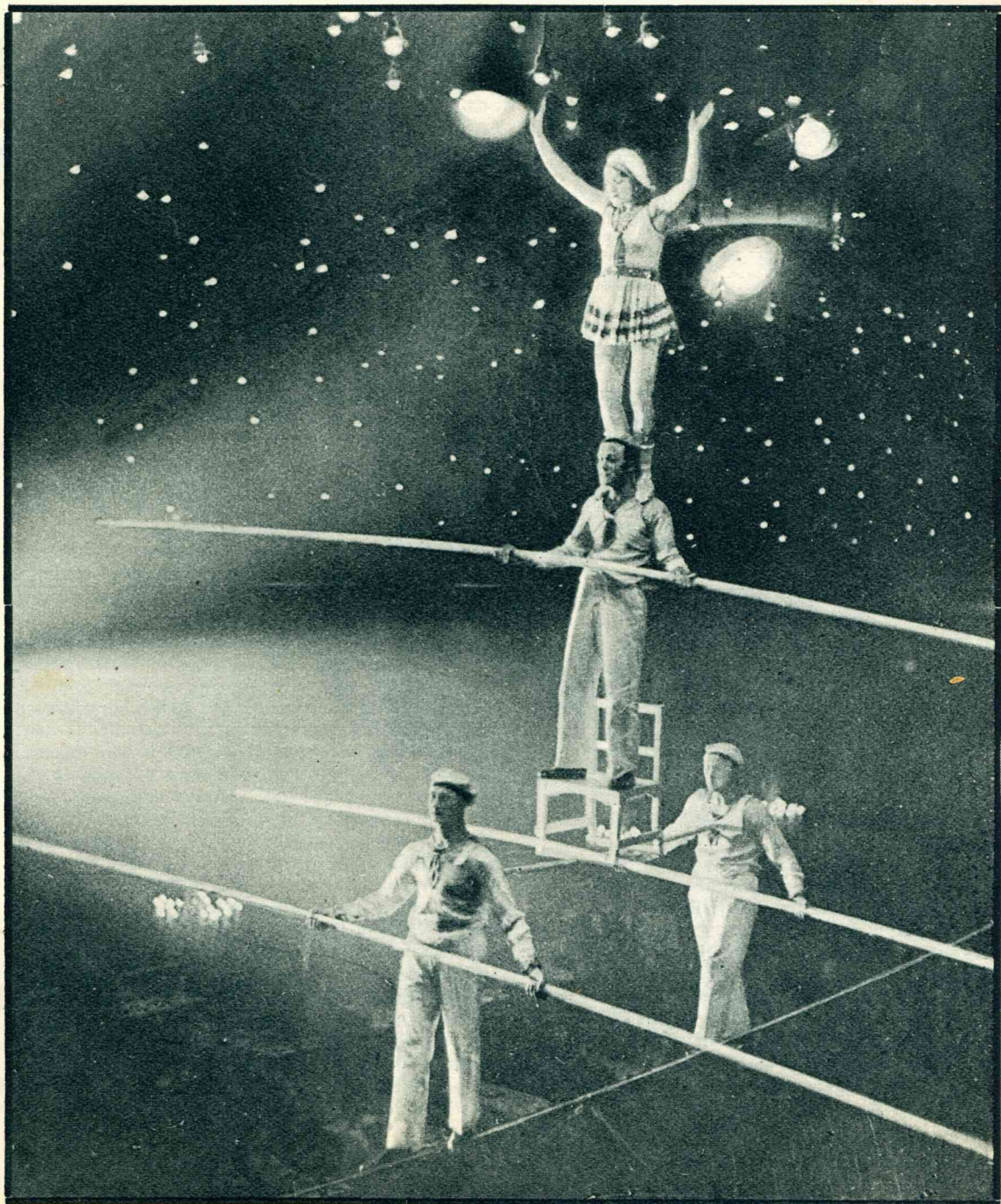
turend naar de verre kim en den strakken hemel. En met de absolute zekerheid in mijn hart dat ik spoedig sterven zal. Spoedig en pijnloos, zooals mijn moeder het mij dezen nacht heeft verzekerd.

Nochtans is het mijn plicht op het oogenblik nog rekening te houden met de eischen van het leven. Het moet zoo lang mogelijk gerekt worden, alleen reeds terwille van Joe. Want ik heb de overtuiging dat hij zonder mijn moreelen steun hopeloos verloren is. Straks, bij het uitdeelen van het water, zal ik hem de noodzakelijkheid aantoonen het rantsoen nogmaals te verminderen. Wij hebben nog $2\frac{1}{4}$ liter, dat is voor vijf dagen als we het tegenwoordig rantsoen handhaven. Als ik mijn portie terugbreng tot een en dat van Joe tot twee deciliter, dan komen we er zeven dagen mee toe. Er kunnen dan toch nog genoeg dagen komen, waarop we geen druppel meer te drinken zullen hebben.

Ginds komt Joe om mij af te lossen. Hij loopt diep gebukt en komt maar moeilijk vooruit. Arme kerel! Hij lijdt blijkbaar nog meer dan ik, hoewel mij dit bijna onmogelijk voorkomt. De laatste dagen loopt hij zwaar te piekeren, het is alsof hij het niet met zichzelf eens kan worden over een gewichtig vraagstuk. Zóó diep heeft hij zich in zichzelf teruggetrokken, dat hij al zijn best doet om mij te ontwijken. Arme kerel! Tom Shelley.

„Ik zoek den sleutel. Sinds twee dagen zoek ik den sleutel. Den sleutel van de kist, waarin Tom Shelley het water bewaarde. Dag en nacht houden mijn gedachten zich bezig met den sleutel. Het woord staat gebrand in mijn hersens, het vlamt in den nacht voor mijn oogen op en de golven fluisteren het me toe: de sleutel.

Tom Shelley is dood. Het is vandaag Zondag; hij stierf Vrijdag, een half kwartier nadat hij hierboven zijn laatste woorden had neergeschreven. Hij was de laatste dagen erg zwak op de been. Vrijdagmorgen kwam ik hem aflossen. Hij zei nog:

Het spannende oogenblik, als de muziek zwijgt.

„Veel geluk, Joe, roep me dadelijk als je een zeil ontdekt.”

Toen ging hij de hoogte af. Dit journaal droeg hij onder den arm. Maar hij liep hoogstens tien passen. Toen zag ik hem wankelen en de diepte in vallen. Hij zonk als een baksteen, ik heb hem niet meer gezien. Zijn journaal fladderde hem na. Ik vond het terug aan den voet van de gevloekte „Drie Gebroeders”, die het op mijn dood voorzien hebben.

Ik heb dit journaal tienmaal doorgebladerd. In de hoop een aanwijzing te vinden, waar ik den sleutel moet zoeken. En vanmorgen heb ik woord voor woord gespeld. 't Is erger dan een pestilentie, geen woord over de bergplaats van den sleutel. Wel een vaag gezwam, waarvan ik de helft niet begriep.

Tom Shelley had me iets beters na kunnen laten, om er mijn leven aan op te houden. Hij had me dit wanhopig zoeken kunnen besparen. De dorst zal me nog gek maken, misschien ben ik het al. Ik heb die verwenschte kist, waarop ik dit zit te schrijven, getrapt en gebeukt. Maar de poging om haar open te breken heb ik allang opgegeven. Zij is ontoegankelijk dan een moderne kluis.

Alleen de sleutel kan me nog redden. Er is nog twee liter water in de kist, voldoende om nog zes, zeven dagen het leven te rekken. Als ik den sleutel had, zou ik Shelley's dood een zegen kunnen noemen. Want hij heeft mijn levenskans verdubbeld. Maar zonder sleutel is zijn dood een vloek. Was hij blijven leven, dan had ik aanspraak gemaakt op de helft van het water. Dat was in elk geval meer dan niets.

Ik neem het Tom Shelley zeer kwalijk, dat hij mijn levenskans heeft afgesneden door den sleutel te verstoppert. Hij beweert nu wel in dit journaal dat ik tweemaal heb getracht den sleutel te stelen, maar daar protesteer ik tegen. Ik wilde alleen maar weten waar hij was, voor het geval dat hem iets overkwam. Nu is hem iets overkomen en nu zoek ik al twee dagen tevergeefs.

Hij moet hier of daar liggen, dat weet ik. Mee-

genomen in den dood heeft hij hem niet. Maar waar ik ook zoek, de sleutel blijft onvindbaar. Gisteren heb ik voor het eerst zeewater gedronken. Ik wist hoe gevaarlijk het was, maar ik kon den dorst niet langer weerstaan. Het zout beet mijn tong en mijn keel rauw, zoodat ik helsche pijnen doorstond. O, één dronk zoet water, wat zou ik daar niet voor willen doen!

Shelley heeft zoo'n kwelling niet gekend. Hij is gestorven voor wij aan het ergste bloot stonden. Zijn dood bedroefde me niet, al heeft hij mij het leven gered. Ik beken het zonder schaamte: het was een verlichting voor me dat hij was heengegaan. Alleen had hij den sleutel binnen mijn bereik moeten laten. En dat hij dit niet heeft gedaan, maakt zijn sterven tot een vloek en wekt den schijn, dat hij zijn onverwachten dood gevoeld heeft en aan mij heeft willen wreken.

Waarom ik dit alles opschrijf weet ik niet. Eenig nut zal het wel niet hebben. Of het moest zijn dat mijn gedachten er even door afgeleid werden van dien verwenschten sleutel. Ik ga nog eens opnieuw zoeken, hij moet gevonden worden. Joe.

25 Juli, 's morgens 7 uur.

Tom is drie dagen dood. Drie dagen overal gezocht en nog geen sleutel. Ik doorsta helsche pijnen. De honger foltert mijn ingewanden en slikken kan ik niet meer. Gisteren heb ik den inventaris eens opgemaakt van de levensmiddelen. Voor een man is er voor minstens 2 maanden genoeg als hij zuinig is. Och, als ik nu maar water had!

Over een of twee weken loopten de visschers van de Juan Fernandez op de kabeljauwvangst uit. Zij zullen mijn noodsein zeker opmerken. Maar als ik niet aan water kan komen, zullen zij slechts een lijk vinden. Ik heb nogmaals getracht de kist open te breken. Ik heb echter geen werktuigen, alleen een paar planken, die me van geen nut zijn geweest. Het maakt me radeloos. En daarbij niet de minste kans op regen en geen draad zeil of tufje rook aan de kim. Waartoe was het eigenlijk noodig dat ik op de wereld kwam? Joe.

27 Juli, 's morgens 6 uur.

Het is twee dagen geleden dat ik iets schreef. Ik begin gevoelloos te worden voor pijn en kwelling. In mijn hoofd hoor ik een machine zagen, maar voelen doe ik het niet. Gisteren ben ik eenigen tijd bewusteloos geweest. Hoelang weet ik niet. Loopen kan ik niet meer, ik sleep me kruipend voort.

Vannacht heb ik bezoek gehad van Tom Shelley. Ik dacht dat hij dood was, maar dat is toch niet zoo. Ik moet bepaald hebben gedroomd dat hij van de rotsen viel. Ik vroeg hem naar den sleutel van de kist, maar hij lachte me gewoon uit. Tartend, hoonend, dacht ik.

„Ik laat je liever sterven van dorst, ik houd alles zelf,” antwoordde hij.

Meteen verdween hij. Ik ben nog opgestaan om te kijken waar hij heen ging, maar hij was al verdwenen. Ik ga nu probeeren naar den uitkijkpost te kruipen, ik geloof dat het mijn beurt is. Het journaal neem ik mee, dan kan ik boven nog iets schrijven. Joe.

's Morgens 8 uur.

Ik ben er. Geen zeil. En geen speldeprik wolk aan de lucht. De duvel zal Shelley straffen, waarom gaf hij me vannacht den sleutel niet? Joe.

10 uur.

Ik heb even languit gelegen. Ik ging overeind zitten, omdat Tom Shelley een heelen bos sleutels naar beneden liet zakken. Maar hij heeft ze weer opgetrokken, zeker om zich te wreken. Joe.

12 uur.

Geen zeil, geen tufje rook! Nu moet er toch spoedig iets komen, ik sta toch al lang genoeg te wachten. Joe.

Hoe laat het is, weet ik niet, mijn horloge staat stil, Tom Shelley. Maar ik geloof, dat het al tegen den avond loopt. Ik heb heerlijk geslapen. Boven aan den stok, waar ik tegen aanleun, wappert zoowaar een hemd van je. Hoe komt dat hier? Ik heb een vreemden droom gehad, Tom. Dien zal ik je even schrijven en dan eindig ik mijn brief. Het schrijven valt me moeilijk, ik moet hard ziek geweest zijn, want mijn hoofd hangt voorover en mijn hand met het potlood beeft.

Wel, ik droomde, Tom, dat we schipbreuk hadden geleden bij de „Drie Gebroeders”. En dat je me het leven redde. We installeerden ons op de rotsen en sliepen onder onze „Zeejager”. We hadden maar een beetje water en het rantsoen werd al kleiner en kleiner. Op een morgen bedacht ik, dat, als een van ons beiden dood was, de ander een dubbele kans had om te worden gered. En toen er nog slechts 2 liter water over was, besloot ik je te doden.

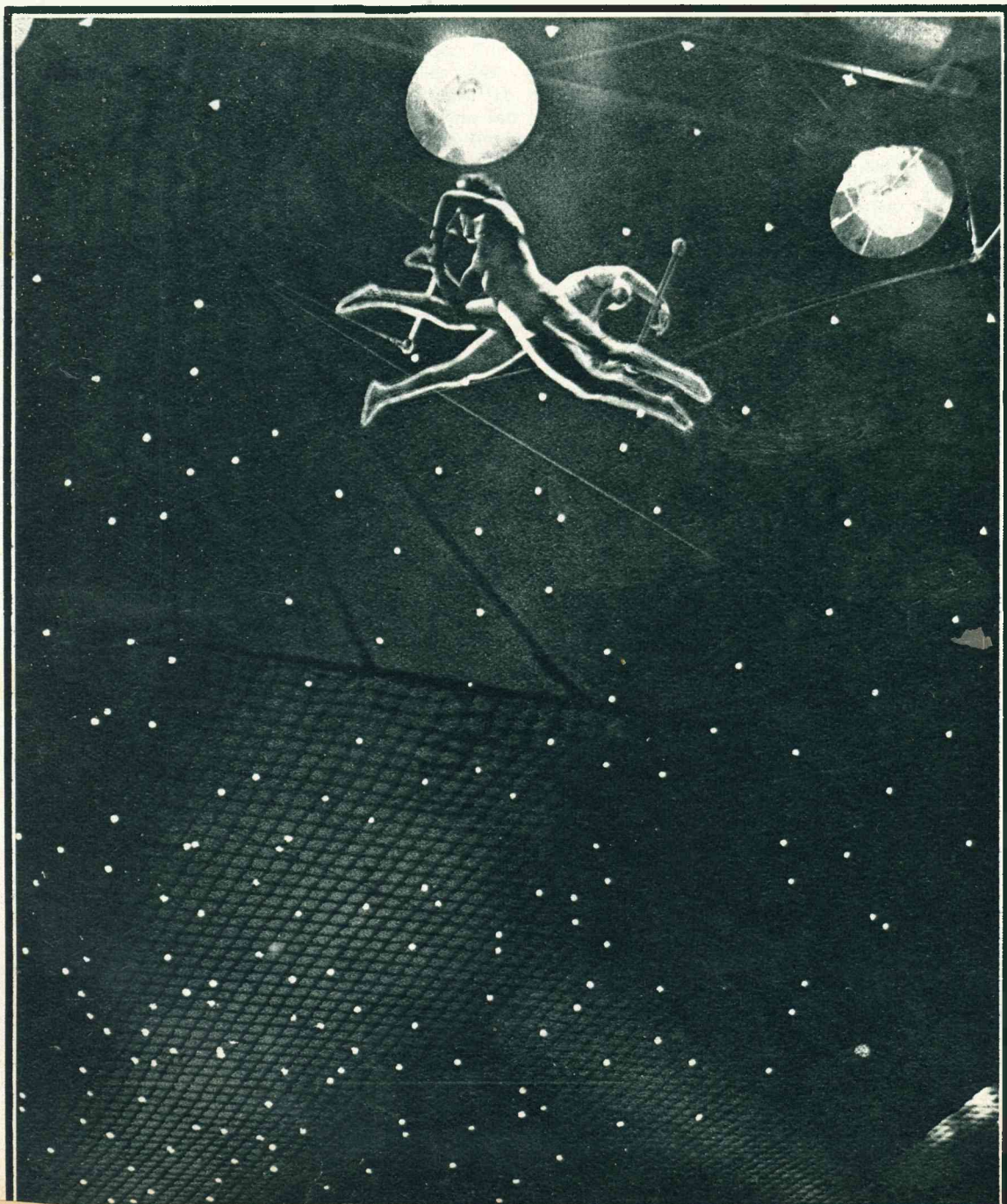
Ik deed het op een Vrijdagmorgen, toen je me af kwam lossen op den uitkijkpost, waar we een stok met een hemd van je hadden opgericht. Ik doorstak je met mijn mes en je gaf geen kik meer. Ik voelde je zakken na om den sleutel van de kist in mijn bezit te krijgen, waarin je het water gesloten had. Toen ik hem niet vond, wierp ik je in zee. En nu ben ik plotseling wakker geworden en maak mijn brief aan je af.

Er is geen zeil te zien, Tom, en er dreigt geen druppel regen aan de lucht. Waar ik blij om ben, want ik heb geen parapluie bij me. De trein is lang over tijd en ik denk dat de „Zeejager”.... Tom, ik moet even rusten, ik ben nog niet goed beter. Maar voor ik hem vergeet, Tom, dien droom, dien moord, dien heb je met een vreeselijk wapen op me gewroken, met een sleutel....”

Dit journaal, op 16 Juli aangevangen door Tom Shelley en na zijn dood tot op 27 Juli bijgehouden door zijn half waanzinnigen moordenaar, werd den eersten Augustus gevonden door visschers van de Juan Fernandez Eilanden, die op het noodsein waren afgekomen. Slechts met geweld konden zij het cahier uit de handen van Joe Fielding losbreken.

Shelley's moordenaar was gestorven van uitputting, omgekomen van den dorst. Eén liter water had hem kunnen redden, maar Shelley had het geheim van den sleutel, waarmee hij zijn dood had gewroken, meegenomen in zijn graf. En dien sleutel vonden de visschers binnen weinige minuten op een plaats, waar het Joe niet in de gedachten was gekomen hem te zoeken: in den zak van zijn eigen jekker, dien hij had opgerold en gebruikt als hoofdkussen....

Helden der lucht.

Het glazenwassersuniform symboliseert de reinigingstaak duidelijk.

Gaat er van het uniform een zekere bekoring uit? Zijn de dragers er meer „man” in, dan in hun colbertje met dophoed? Hebben de leden van het sterke geslacht een afzonderlijk pakje noodig om iets te lijken? Waarom heeft men bij het jongste uniformverbod de zaak alleen bekeken uit een oogpunt van staatkundige kalmte, en waarom niet als een opvoedkundig, een psychologisch, desnoods als een modieus vraagstuk? Allemaal vragen waarop wij het antwoord moeten schuldig blijven. Laat ons alleen vaststellen, dat in het oog van sommigen een uniform een onding, naar de opvatting van anderen de meest gewenschte dracht is, en dat naar het oordeel van nog anderen slechts één bepaald uniform

Uniform uit het hotel.

Rouwuniform.

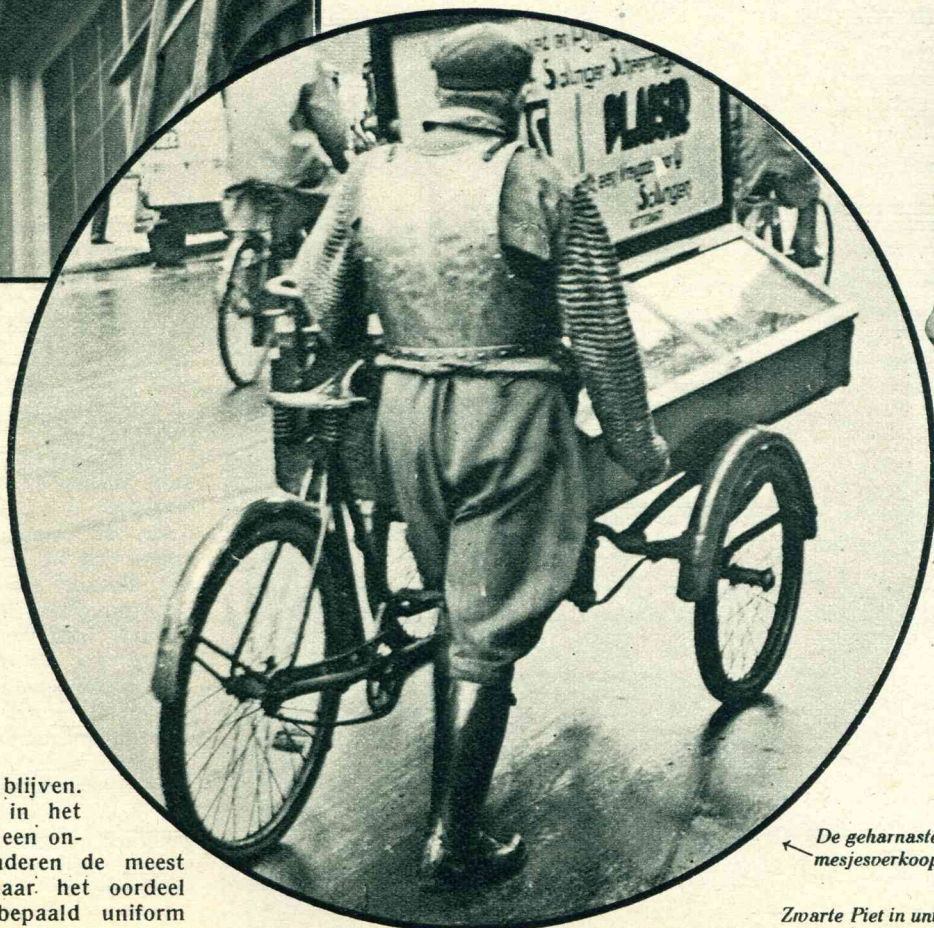

'n Dracht, die niet bepaald geschikt lijkt om den eerbied voor een mensch te verhoogen.

MANNEN IN

zou mogen aangetrokken worden door de Nederlandsche mannen. En deze „nog anderen” zijn natuurlijk ook weer onder te verdeelen. Men zal het intusschen wel met ons eens zijn, dat het in laatste instantie aankomt op het hart, dat onder het uniform, van welke kleur of snit het ook zijn mag, klopt.

Het gevaar bestaat echter, nu het uniform onderwerp is geworden van openbare gedachtenwisseling en een aanleiding tot openbare kloppartijen, dat

De geharnaste scheermesjesverkooper.

Zwarte Piet in uniform?

'n Ander uniform uit het hotel.

Leeren jekker, haak en touw vormen de uitrusting van den bruggentrekker.

'n Fakir? 'n Slangenbezoeerder? Nee, 'n wandelende sigarettenreclame.

UNIFORM

men zou gaan meenen, dat een uniform noodzakelijk uiting behoort te geven aan een bepaalde politieke opvatting. Er zijn evenwel nog vele menschen, die een uniform dragen zonder daarmede hun staatkundige principes te verraden. Nemen wij voor eerst maar al degenen, die in het uniform van de laatste heerenmode gekleed zijn, en die ten slotte evenmin van elkander te onderscheiden zijn, als een troep zwarthemden in het pikdonker of als een afdeeling roodfrontsoldaten bij zonsopgang. Vervolgens zijn er duizenden voor wie het uniform gelijk staat met dienstkleeding. Een treinconductor kan wel een politieke partij op zijn eentje vormen en toch heeft niemand het in de gaten, al zijn de knopen van zijn uniform nog zoo blinkend gepoetst.

Een andere categorie wordt gevormd door degenen, die een „koopkrachtig” uniform aan hebben. Hun kleeding staat in min of meer verwijderd verband tot de producten, die zij hebben aan te bieden. Zoo zal een heer, die Oostersche sigaretten verkoopt, er prijs op stellen eenige gelijkenis te vertoonen met, laat ons zeggen, den Sultan van Batapupa; iemand, die scheermesjes van roestvrij staal aanprijst, zal zijn romp bedekken met een harnas van hetzelfde metaal en zich aldus aan weer en wind blootstellen. Het zou een belangrijke opfleuring van ons stadsbeeld beteekenen, indien men alle Amsterdamsche kooplieden verplichtte deze methode na te volgen. En waarom alleen de zakenmensen en de overheidspersonen niet? De sympathie voor de Tweede Kamer zou ongetwijfeld stijgen als de heeren met steek en degen in de bioscoop kwamen en bij den kapper; onze wethouders beschikken eveneens over een fraaie feestkleedij. Waarom hangen ze die in de kast tot er een officiële plechtigheid is? Waarom zitten ze er niet mee in lijn twee? Dan weet je tenminste wien je op de teenen trapt, als je een lusplaats hebt. En waarom zou men geen uniform bedenken voor journalisten? Maar dat is eigenlijk overbodig, kijk maar naar hun handen. Zij zijn gemerkteekend met lijmschijfers en inktvlekken!

De geüniformde parfumsputer in de Kalverstraat.

BLAUWBAARD-WERK

Het gipsmodel van 't groote standbeeld van Mustafa Kemal, den leider van Turkije, dat in Constantinopel moest worden opgericht.

In de werkplaats is de ruiter niet hooger geplaatst dan het paard.

Een hartelijke omarming van staatsman en beeldhouwers, terwijl het hoofddeksel van den eerste wordt gefatsoeneerd.

Er wordt danig met u gesold, wanneer u nog eens een standbeeld mocht krijgen. De behandeling van Mustafa Kemal's standbeeld leert het u. Zonder pardon en zonder eenigen eerbied rukken ze aan uw hoofd, kriebelen ze aan uw ooren, trappen ze op uw teenen, leggen uw rechterarm kalm in een hoek van de werkplaats en uw hoofd naast een paardekop, sjorren en sjouwen met u rond tot uw vuist honderd meter ver van uw arm af ligt. En wanneer alles klaar is, hakken ze u tot slot van het Blauwbaard-werk in stukken, pakken alles in houtwol en vervoeren u in twintig partjes naar de plaats waar uw gedenkteeken is opgericht.

De beenen van Mustafa Kemal liggen in ongelijke volgorde op den vloer.

Mustafa Kemal wordt op de handen gedragen.

TOAST

Kostelijke Ringers chocolade en nog iets, gevormd tot een knappend stukje toast.

RINGERS
Let op den naam!

Zijt gij reeds abonné van dit blad?... Zoo niet, abonneert U nog heden.

GELD
f 100.- f 500.-

Ambtenaren en vast personeel particuliere grootbedrijven ook zonder borg.
f 100.- kost f 7.60 rente in 10 maanden;
hoogere bedragen en langere termijnen evenr.
N. V. NATIONALE VOLKSBANK
SARPHATISTRAAT 36 - AMSTERDAM

Rheumatiek, Spit, Rugpijn, Jicht

en andere reumatische aandoeningen kunt U het best bestrijden met Elliman's Embrocation.

Masseer zachtjes de pijnlijke plaatsen met Elliman's Embrocation en U zult onmiddellijk verlichting gevoelen, terwijl U weldra zult bemerken, dat alle pijnen en stijfheid zullen verdwijnen. Elliman's Embrocation dringt door tot de plaats waar de pijnen ontstaan en is zonder twijfel de beste embrocation om een vlugge en duurzame verlichting te geven.

Zorgt steeds een flacon Elliman's Embrocation bij de hand te hebben en U zult de reumatische- en spierpijnen direct kunnen bestrijden. Koopt nog heden bij Uw leverancier een flacon. Prijzen vanaf 90 cent.

ELLIMAN'S EMBROCATION

BON

Ter KENNISMAKING ontvang! U een speciale flacon na inzending van f 0.30 in postzegels aan de firma KUYPERS & Co., Prinsengr. 983, Afd. 16, AMSTERDAM.

Naam:

Adres:

Wie last heeft van slechte ontlasting

vraag: de Maagversterkende Slijmafdrijvende Pillen van Apotheker L. J. Grootendorst, Utrecht.

Zij zuiveren het bloed, verdriven gal en slijm en bevorderen den goeden stoelgang. Bij hoofdpijn, zoo vaak een gevolg van trage ontlasting, zeer aan te bevelen. Zij werken zacht, zonder kramp of eenige nadeelige gevolgen. Prijs 27 1/2 cts. per doos met gebruiksaanw. Verkrijg. bij de voorn. drogisten. Eisch vooral merk „Grootendorst“ WACHT U VOOR NAMAAK

DAMES!

Denkt er aan, de
MODE-ALBUMS

Winterweelde

VLIEGEN WEG!

Schaft U dit kostbaar werk, 't welk U als premie kunt krijgen voor slechts 50 cts., alsnog aan, bij onzen bezorger of agent, vóór het te laat is!

AAMBEIEN

In- en uitwendige, zowel bloedende als blinde Aambeien worden krachtig bestreden door

BOOM'S AAMBEIENZALF

Het hinderlijke jeuken bedaart spoedig. Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje.

Hoe kom Je aan dat Prachtig Haar?

Twee goede vriendinnen op visite en beiden verlangend, het geheim van Uw mooie haar te leeren kennen.

Met begrijpelijken trots, terwijl Uw hand Uw golvend, glanzend haar streelt, vertelt U van de nieuwe vinding van een Nederlandsch scheikundige: Silvikrin Liquid Shampoo, die alle bezwaren wegneemt.

Wat kon het lastig zijn vroeger, met het oplossen van poeder, resten van de poeder en korreltjes in het haar na het naspoelen.

En nu? Maak Uw haar nat met warm water, dan ca. een theelepel Silvikrin Liquid Shampoo en een zee van schuim hult Uw hoofd en haar in een reinigend, verkwikkend haarbad. Daarna naspoelen en drogen.

Heerlijk golvend geurt Uw haar. Verfrischt is de natuurlijke kleur en de teere haarwortels zijn versterkt door het gehalte aan Puur Silvikrin.

Als U naar prachtig haar verlangt, dat de bewondering wekt, koop dan nog heden een flacon voor 45 cts. en maak Uw wekelijksche wassching een wederkerend genot.

Droog de haren altijd tusschen een verwarmden badhanddoek. Dat versterkt de werking van deze shampoo en bevordert de golfvorming.

Bij alle Drogisten, Parfumeriën en Kappers

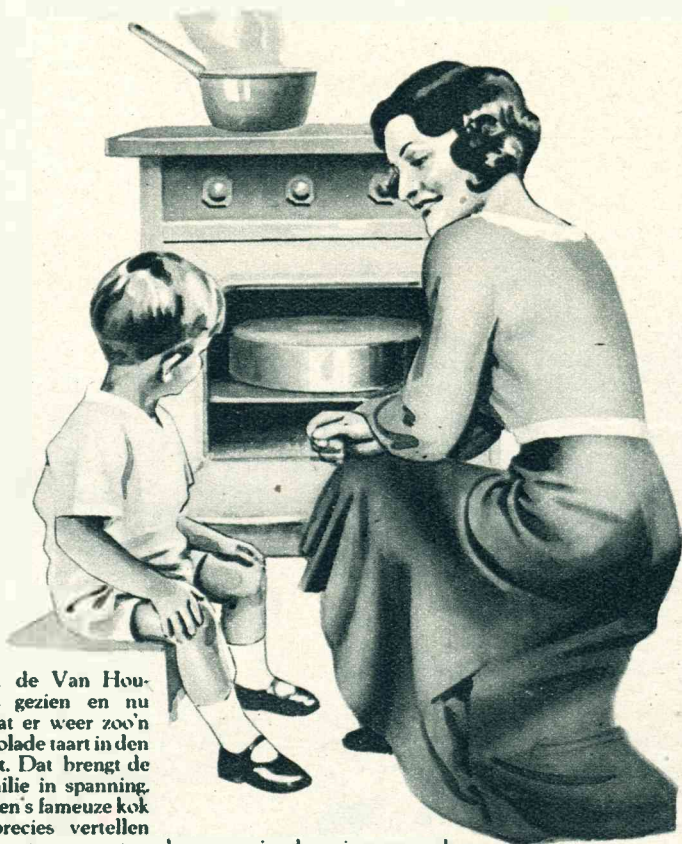
Silvikrin Laboratorium
Rotterdam - Paris - Londen

45c De flacon voor 10 wasschingen die nooit omvalt

z neemt alle bezwaren weg!

15-c3

Waar wacht hij op?

Hij heeft de Van Houten's bus gezien en nu weet ie dat er weer zo'n fijne chocolade taart in den oven staat. Dat brengt de heele familie in spanning. Van Houten's fameuze kok kan U precies vertellen hoe je een taart moet maken, waarin de zuivere smaak en het fijne aroma van Van Houten's cacao bijzonder tot hun recht komen. Hij maakt geen geheim van zijn wetenschap. Op de verpakking van de nieuwe bussen vindt U zijn recepten voor pudding, vla, taarten enz. Telkens kunt U iets anders maken en aan het eind van de maand is de bus leeg en ontvangt U het interessante „Eigen Tijdschrift“.

Van Houten's CACAO
MET RECEPTEN

„De zuiverste en fijnste“

Vraagt Uwen winkelier het nieuwe „-ons pakje van Van Houten“ à 10 ct., voldoende voor 10 koppen cacao of een groote chocolade-pudding, en ge zult een vaste Van Houten klant worden.

Een aanhouder wint....!

Geregeld Adverteeren is.... winnen!

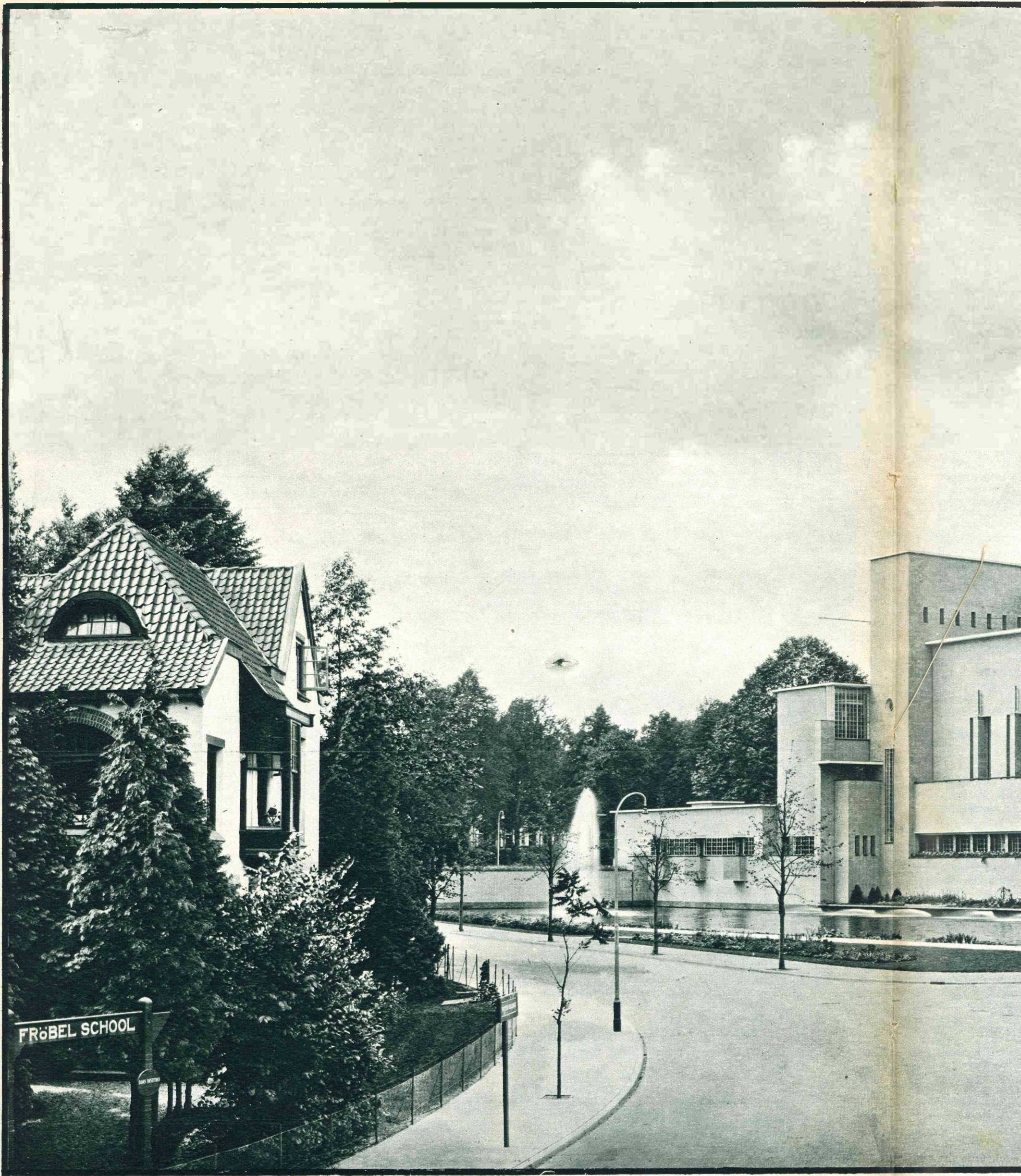
Wat de Pastol-proef U leert!

Zijn Uw tanden niet zoo smet-eloos blank als U wel wenscht? Neemt dan 'n proef met PASTOL; na eenige dagen zult U alle onzuiverheden zien verdwijnen en in korten tijd zijn Uw tanden parelblank.

PASTOL is Nederl. Fabrikaat.

Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

BOLDOT'S Pastol
maakt Uw tanden blank

HET STADHUIS VAN HILVERSUM, *de schepping van architect Dudok, en een der bekendste voorbeelden van nieuwere bouwkunst*

endste voorbeelden van nieuwere bouwkunst in Nederland.

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

EERSTE HOOFDSTUK HET VURIG VERLANGEN

Wet u wat het zeggen wil te verlangen, met iedere vezel van je wezen, naar iets nieuws, iets anders? Zóó ziek en moe te zijn van je dagelijksche gangetje, je dagelijksche taak, je eentonige maaltijden, altijd dezelfde plaats en altijd dezelfde gezichten, dat uit het diepste van je hart de zucht oprijst: „Als er maar eens iets gebeurde — wat dan ook!”

Kent u dat gevoel? Wel eens gehad?

Denk u dan in, dat u 't langen tijd had; en verdubbel er de kracht van; en haal er ieder greintje hoop uit, dat er iets veranderen zal — dan weet u ongeveer, hoe de familie Owen er aan toe was, op het tijdstip, dat ons verhaal begint.

Het waren goeie beste mensen — zij verdienden iets beters dan te beschimmelen, te versteenen, zich grauw te vervelen. Want o hemel! wat waren ze saai. De heer des huizes: saai. De vrouw des huizes: dito. De zoon (een knappe, beste kerel van drieëndertig, die in den oorlog, als vlieger, heel wat beleefd had) was nu zoo saai, dat hij het gevoel had: mijn leven is voorbij. De dochter (een meisje van vierentwintig, verloofd met een jongeling uit de buurt) zag er uit, alsof zij nog niet ontwaakt was, en had een gevoel, alsof zij nog niet begonnen was te leven.

Zij woonden in een mooi, maar doodsch hoekje van Wales — en u hebt geen idee, hoè doodsch dat is. Zij hadden een groot wit huis op een beboomde heuvelhelling, een schilderachtig huis — maar het was gebouwd door voorvaders, die geld hadden. Er was een hoop te doen aan „Bringwyn” — maar wat kún je doen, als je geen geld hebt? De Owens hadden geen geld — maar zij hadden geen energie ook. Majoor Owen scharrelde maar wat rond op het verwaarloosde terrein en op de rivier. Mevrouw Owen scharrelde rond in huis — waar zij onder de plak zat van haar eigen keukenmeid, die er veel te lang was, en beklagd werd door de binnenmeisjes, die niet langer bleven dan zij hoefden, wegens „die keukenmeid”. En als mevrouw Owen in den tuin scharrelde, werd zij door haar dochter Evangeline geholpen.

Haar zoon Ronnie, de ex-vlieger, werkte — als dat ten minste óók niet scharrelen moest heeten — van tien tot zes op het kantoor van zijn oom, notaris in het provincie-stadje, dat vijf kilometer weg lag.

Uiterlijk leek deze familie tamelijk tevreden. Innerlijk snakten zij allen naar hetzelfde: verandering. Dat er iets gebeurde. Eens iets anders te beleven.

Maar dat scheen niet te kunnen. Zij bleven saai, saai, saai! Máár: nadat ze jaren dezelfde vervelende dingen gedaan en gezegd hadden, dezelfde vervelende kleeën gedragen, dezelfde hopelooze gedachten hadden gedacht, waren zij nu uit op een leven van verrassingen. Dus laten we beginnen met dien regenachtigen lentemiddag, den datum van de eerste dier verrassingen.

Majoor Owen, een schrale, bruine man van zestig, die ongeloofelijk oude kleeën droeg, had rondgescharreld in den kouden regen — den buitenkant van zijn huis bezichtigd. Hij had voor de zooveelste maal ontdekt, dat er noodig iets gedaan moest worden aan het dak, en aan de muren, en aan al het andere.

Nu scharrelde hij naar binnen. Hij schraapte zijn voeten af op een ijzeren mat, en deed een deur open. De kruk bleef in zijn hand zitten. „De heele boel valt in puin,” mopperde hij. „En ik weet niet, waar ik 't geld vandaan moet halen, om er iets aan te doen. Of...”

Hier kwam er wat glans in zijn doffe blauwe oogen. Hij dacht aan een dwaas geheim, waar niemand van wist. Hij nam zijn hoed af, schudde er het water af, en ging de bibliotheek binnen. Die was betrekkelijk droog, maar er waren natte plekken in het behang, en er zat een groenige tint op de ruggen van vele boeken. In een hoek drupte het hoorbaar.

De majoor nam een dik rood boek van een plank. Tusschen de duffige bladen uit gleed er een nieuwe grijze envelop, met roode lak verzegeld.

„Hè, wat heb ik daar in gestopt?” Hij keerde de envelop om, om den anderen kant te bekijken. „Aha!”

Hij zag woorden, in het schrift van zijn vrouw:

Mijn kaartje voor de Sweep.

No. 1

„Wát?” riep de majoor, en hij haalde zijn bril uit het huisje, om beter te kunnen kijken, ofschoon de letters groot en duidelijk waren.

Hij zette het boek weer weg en bleef naar de envelop staan staren. Toen kwam juist zijn vrouw binnen, met een varen, die zij in den regen had gezet. Hij stak de envelop uit. „Is dat van jou, Carry?”

„O, dat!” riep mevrouw Owen, vurig blozend. Zij was een lief, knap, romantisch meisje geweest — maar nu was zij dik helaas, en zij schaamde er zich voor, dat zij nog romantisch was. „Ik had vorige maand wat extra aan de eieren verdiend, zie je...”

„En toen ben je 't weg gaan gooien aan zoo'n dobbelpartij?” zei haar man. „Ik begrijp je niet. 't Lijkt wel, of de heele wereld gek is met die sweepstakes en loterijen en puzzles en prijsvragen. Ik heb nooit geweten, dat jij ook aan zulke dingen deed.”

„'t Is ook de eerste keer. Maar ik kreeg tien shilling meer, dan ik gedacht had.... Toen wou ik ook mijn geluk eens beproeven, al was 't alleen maar voor de verandering!”

Haar oogen, schitterend door schuldbesef, maakten haar opeens zooveel jonger, dat de heer des huizes haar op den schouder klopte en zei: „'t Was maar een grapje, schat. Je bent trouwens niet eens de eenige dobbelaar in huis hier. Ik eh....” Daar kwam het er uit, zijn dwaze geheim! „Ik heb zelf ook een briefje.”

„Robert!... Heb jij een kaartje voor de Sweepstake gekocht?”

„Ja, 't is idioot, maar....” Zijn hand ging naar den binnenzak van een afgedant jasje van Ronnie; haalde er zijn portefeuille uit. En tusschen de papieren in die portefeuille bleek zoo'n lichtgroen biljetje te zitten.

„Dus die lui hebben alleen hier uit huis een pond gesleept?”

„Een pond — ja. Wie weet nog meer. Stel je voor, dat de kinderen 't óók in hun hoofd hebben gekregen....”

Dat hadden ze, allebei.

De knappe, peinzende Evangeline erkende, toen zij ondervraagd werd, dat zij op had gespaard voor een nieuwe regenjas, en er een van tien shilling goedkoop had gekocht, dan ze van plan was geweest — en de rest had ze besteed aan een biljetje voor de Sweep. En Ronnie had van zijn kleine salaris een pond bij elkaar weten te schrapen.

„Denk je eens in, Robert — da's twee pond tien, alleen hier uit huis!”

„Drie pond, moeder.”

„Drie?”

„Margaret heeft ook gevraagd, of ik een briefje voor haar nam.”

„O ja?” Er ging een wolk over het gezicht der moeder. „Margaret heeft altijd geluk. Maar 't zou toch te gek zijn, als de keukenmeid de eenige van ons vijven was, die wat won. Ik stel me er natuurlijk niets van voor, maar....”

Zoo werd er althans één keer levendig gepraat aan tafel. Nu hadden zij ten minste eens iets nieuws, om over te spreken — de Sweep! Zoo praatten zij met de rest van de wereld mee over „Dertigduizend pond eerste prijs.... denk je eens in — dertigduizend pond!” — „Ik durf er niet eens aan te denken.” — „Nou, denk dan maar aan vijfduizend! Er loopen veertien paarden, en je krijgt vijfduizend pond, als je een paard trekt!” — „Al trekken ze je naam maar, dan krijg je tòch nog honderd pond.”

„Als ze maar je naam trekken!” lachte Ronnie. Hij had in lang niet zoo gelachen, merkte zijn zuster op. Wat knapte die Sweep hen op! Zij hielp hen zonder kleerscheuren door de soep heen, die weer veel te zout was, en over de saus, die merkwaardig veel op stijfsel leek.

„Zouden we niet eens op ons geluk drinken?” stelde Ronnie zoowaar voor. „Ik heb nog sherry!” Hij had eens een kistje gestuurd gekregen van een kameraad uit den oorlog, die in Londen een wijnzaak begonnen was. „Haal die flesch sherry even, Minnie, als je wilt. Rechts onder in 't buffet.”

„Bestig, meneer,” zei Minnie. Minnie was het nieuwste binnenmeisje — 't onhandigste, slonzigste hulpje, waarmee ooit 'n familie gezegend was. Haar meesteres gaf 'n zucht van moedeloosheid, zoo vaak Minnie zich vertoonde; haar gezicht nam onwillekeurig een pijnlijken trek aan, zoo vaak Minnie sprak. Want Minnie had een onverbeterlijk achterbuurtaccent, en zij scheen iets aan haar neus te hebben ook, want zij besloot iederen zin met gesnuif.

„Minnie, je moet zeggen „ja, meneer”, en niet „bestig, meneer”.”

„Bestig, mevrouw — ik bedoel: ja, mevrouw. Nee, meneer, ja, meneer.”

„En vier sherry-glazen, Minnie.”

„Goed, mevrouw,” zei het slonzige binnenmeisje. „Waar stane die, mevrouw?”

„In de provisie-kamer,” zei mevrouw Owen geduldig. „Margaret zal ze je wel geven.”

„Ja, mevrouw,” zei Minnie, en zij ging, met schoenen, die piepten als de beste kanarie.

„Gezellig schepsel,” zei de majoor. „Waar heb je die vandaan? Verschrikkelijk gewoon.”

„Ze is nog een beetje onervaren,” zei de vrouw des huizes zuchtend. „Je weet, hoe 'n toer 't is, iemand te krijgen met dat humeur van Margaret. De meisjes hier uit de buurt zijn we ten minste al door.”

Evangeline dacht: die kinderen kunnen tenminste wegllopen, als 't hun vervelt. Ik wou, dat ik 't ook kon. Evangeline verlangde vuriger nog dan al de anderen in huis, dat er eens iets zou gebeuren. Zij had gedacht, dat het gebeuren zou, toen zij zich, op twintigjarigen leeftijd, verloofde.

„Dus toen heb ik op een advertentie geschreven. Ze is uit Londen.”

„En ik dacht, dat de Londensche meisjes zoo chic waren!” zei Ronnie.

„Ze komt uit een achterbuurt. Ik kreeg getuigen van een pension-houdster. Die zei, dat ze gewillig en eerlijk was — en ik was al blij, dat ik iemand had. . . . O Minnie,” want het meisje kwam terug met de glazen, „denk er om, dat je den volgenden keer het andere blad neemt. En je moet den anderen kant omgaan.”

„Ja, mevrouw,” zei Minnie, met een fors gesnuif.

Zij piepte den stoel van haar meesteres voorbij, om een glas naast het bord van den zoon des huizes te zetten. Maar het glas bereikte de tafel nauwelijks — zoodra het 't tafelblad raakte, viel het in stukken.

„O foei!” riep mevrouw Owen. „Daar hadden we er maar twaalf van, en ze waren zoo oud!”

„Hè, mevrouw!” riep Minnie verschrikt. „Hoe is dat nou mogelijk? 't Spijt me verschrikkelijk, mevrouw.”

„'t Is nu eenmaal gebeurd.” Mevrouw Owen zuchtte. „Als je voortaan maar voorzichtiger bent.”

„Ja, mevrouw. 't Was net, of 't zoo in me handen stuk bleef.”

„Dat gebeurt wel eens met erg oud glas, moeder,” zei Ronnie vlug. „Heb ik in Frankrijk ook eens beleefd. Scherven zijn trouwens geluk, is 't niet? Goed teeken voor de Sweep! Ik drink wel uit een tumbler.” Hij vatte het glas, waarin Minnie den bleekbruinen wijn had geschonken. „Nu!” Zij hieven allen hun glas op.

„De Sweep,” mompelden zij, en glimlachend, bijna verontschuldigend, keken zij elkaar aan. En terwijl zij dronken voegde ieder er den stillen toast aan toe: „Verandering! Moge de Sweepstake verandering brengen!”

TWEDE HOOFDSTUK

DE HUID VAN DEN BEER.

Die hoop op verandering, vertegenwoordigd door de kans op een prijs in de Sweepstake, was voor elk der vier Owens als een reddingsboei, uit een weelderig schip toegeworpen aan een schipbreukeling, die bijna verdronk in den grijzen oceaan.

Met duizenden andere families in de wereld gingen de Owens de huid van den beer verkoopen, vóór de beer geschoten was: zij bouwden luchtkasteelen, gingen op in plannen, wat zij met het geld zouden doen, als het kwam.

De droomen van den majoor begonnen met 't vervallen huis. „Als de noodige reparaties en verbeteringen zijn aangebracht, is 't een ideaal huis voor Carry en de kinderen. Dan komen er weer menschen. ook.... Maar dan mag Ronnie

de honneurs waarnemen. Ik....” Dáár ging de droom altijd heen. „Ik zou de zon volgen. Overal reizen, waar de zon is! Ik bleef geen winter hier — waar de meeste zonneschijn is, daar ging ik heen, van October tot Juni!”

Zijn vrouw dacht: „Ik ging hier eerst een poosje vandaan. Ik ben dik en vervelend, dat weet ik, en ze lachen me allemaal uit. Maar als ik er een poosje uit was, werd ik een heel ander mensch. Dan kwam ik terug, en dan maakte ik alles keurig in orde, 't huis en Robert en de kinderen.... Ik kocht een prachtig uitzet voor Evangeline. Want als ik ze een beetje kon helpen, kon ze natuurlijk direct met Cedric trouwen.”

De geheime droom van Evangeline: „Ik ging naar Londen en Parijs, om schilderen te leeren — en ik liet Cedric niets merken, vóór ik weg was. Maar ik zou me niet aanstellen, al was ik nog zoo rijk. Ik zou deelen met vader en moeder en Ronnie; en ik legde 't grootste deel van mijn portie opzij, voor mijn trouwen, als dat ervan komen moet — maar ik hield er genoeg af, om Parijs te zien, en Italië en Spanje!....”

En Ronnie Owen?

Hij werd door zijn droom wakkerder, dan hij nog geweest was sinds.... nu ja, sinds dien kolossalen zomer.... O, die maanden Juli en Augustus, in 1923, toen er een paar menschen te logeeren waren geweest.... en één van hen, Pearl Stonor, één dier deftige, ongenaakbare schoonheden, die je plotseling zoo nabij komen, als de ijskorst smelt — en dan nog veel schooner zijn....

Zóó dacht de eerlijke Ronnie aan Pearl; maar het was haar bedoeling volstrekt niet geweest, hem nabij te komen. Zij had alleen wat verzet gezocht in die woestijn van afgelegenheid. Zij had zich met Ronnie geamuseerd, tot den dag vóór haar vertrek; toen had ze gezegd: „We hebben 't heel prettig gehad, hè schat? Maar we begrijpen natuurlijk allebei, dat 't geen ernst was!” En toen was zij teruggekeerd naar haar wereld van uitgaansgewoel, en zij had Ronnie achtergelaten in zijn dorre sleurleven, ontgoocheld, mat, met dat gevoel van „afgedaan”. Maar dezen Zaterdagmiddag, drie dagen voor de trekking, was zelfs Ronnie zich bewust van dat gevoel: „Wie weet of ik niet win.”

Reusachtig zou 't zijn, geld genoeg te hebben, om dat geestdoodende baantje bij zijn oom te laten schieten. Vaarwel te kunnen zeggen aan dat afschuwelijke kantoor, die duffe, stoffige paperassen, die heele sfeer van dood-in-'t-leven, van oude stakkers, die zich verbeeldden dat zij nog leefden, en dat ze nog meetelden! Dag hoor! Weg! Een paar kamers in de stad, en een huis-knecht.... En dan Dick Ryder weer opzoeken, den man van de sherry; samen den ouden troep weer bij elkaar trommelen; een jacht huren; en dan maar in 't wilde er op uit, zonder plan en zonder datums, en zonder adres achter te laten! Dat was Ronnie's plan....

Intusschen wou hij er dezen Zaterdagmiddag nog maar met zijn oude motorfiets op uit. Wie weet hoe 'n wagen hij over een paar dagen kocht....

Hij nam het paadje langs de keuken. Het raam van de bijkeuken stond open. Hij hoorde een stem zacht een wijsje neurien. Ronnie glimlachte. Het wijsje wekte prettige herinneringen. Hij liep langzamer. Het liedje was ten einde geneuried — maar nu begon de stem het te fluiten.

Ronnie keek naar binnen, en zag Minnie aan de withouten tafel zitten, die vol lag met lepels en vorken. Zij poetste met vlijt, beurtelings fluitend en neurierend.

STOCKHOLM met zijn vermaarde moderne stad-huis, van het zuidelijk stadsdeel uit gezien.

„Hallo, Minnie,” riep Ronnie vrolijk. „Zoo druk in de weer?”
„Asjeblief, meneer Ronnie,” zei Minnie. „Ik mot me zilver nog klaar hebben vóór de thee.”

„O... Wat ik zeggen wou, kun je iets voor me doen?”

„Bestig, meneer. Ik bedoel ja.”

„Kijk, ik heb gisteren ergens een zilveren theeschepje opgepikt — ik dacht, dat mijn moeder 't wel graag zou hebben.” Hij had het uit zijn zak gehaald, gaf het haar. „'t Is nogal smerig — geef je 't even een likje?”

„Bestig, meneer.”

Met zijn elleboog op de vensterbank keek hij toe, terwijl zij het schepje insmeerde met roode pommade van een wit schoteltje.

„Zeg, je zat zoeven een liedje te zingen. Weet je wat dat is?”

„Nee, meneer Ronnie.” Minnie was een goed, eerlijk zieltje; maar zij scheen nooit den moed te hebben, om iemand in 't gezicht te zien. Ze droeg een bril, 'n ouderwetschen, met stalen montuur; en de oogen daarachter hield Minnie koppig gevestigd op het blad, dat zij droeg, of den deurknop, dien zij omdraaide, of het zilver, dat zij aan 't opwrijven was. „Ik ken al die moppies niet.”

„'t Heet „Hier overstappen naar 't geluk”, en 't komt uit een verbazend leuke operette, die ik gezien heb, toen ik den laatsten keer in stad was.”

„Ja, meneer,” zei Minnie.

Zij sloeg haar oogen niet op, maar zij staakte het poetsen, en de houding van haar hoofd bewees, dat zij met belangstelling luisterde.

Nu waren er oogenblikken, dat Ronnie Owen, die voor een nogal stil mensch doorging, er naar snakte, om met iemand te praten. Niet met zijn ouders of zijn zuster; niet met zijn oom of cliënten. Hij wou, dat er een meisje naar hem luisterde, zonder zich te vervelen, omdat zij zoo gewend was aan Ronnie Owen. Die kleine Minnie was maar een onhandig dienstmeisje; absoluut niet knap. Ze had geen kleur, ze droeg een bril; haar kleeven pasten haar niet; haar schoenen piepten; haar mutsen zaten altijd scheef op haar touwkleurige haar. Ze had geen grein smaak; wie liep er nu met een groote bootvormige zilveren broche, waar haar eigen voornaam op stond! Zij praatte hopeloos plat; gebruikte geregeld uitdrukkingen als „bestig” en „as je me nou!” en ze snoof.

Maar ondanks dit alles maakte zij den indruk van een goed, gewillig klein ding, ja zelfs van 'n gevoelig, verstandig wezentje — nog sterker: zij scheen iets te bezitten van die vrouwelijke charme, waaraan de verdwenen Pearl zoo rijk was geweest. Iemand, die slag had van luisteren.

„Ja... „Hier overstappen naar 't geluk”. Verbazend aardig stuk. Pakkende muziek. Ik had met een paar kameraden geluisterd, en toen zijn we er samen heen geweest... Ik kan me de woorden van dat liedje niet meer herinneren. Ken jij ze misschien?”

Zij schudde het stoffige, touwkleurige hoofd met zooveel kracht, alsof ze haar tanden los wou schudden. (Mooie tanden had ze — en 'n aardig rood mondje; ging verloren in de slordige rest.) „Ik ken geen woorden, meneer.”

„'t Refrein is zóó.” Ronnie zong zacht met de stem, die Pearl eens hoog geprezen had: „Stap gauw uit de grijsheid, uit den druk —

Hier overstappen naar 't geluk!”

Hier kwam Minnie, die met een zekere verrukking geluisterd had, plotseling hevig in actie; zij greep een spaander, en draaide dien met kracht rond in het roode goedje op 't schoteltje; want uit de keuken klonk er 'n luid kijvende stem, gericht naar een onzichtbare schuldige, die de een of andere misdaad met de melk had bedreven. En misschien was het ook een soort misdaad, dat de zoon des huizes een bijna onmerkbaar glimlachje wisselde met het slonzige binnenmeisje. Zonder woorden wisselden zij de opmerking: „Margaret is weer aan 't schelden. Heb je ooit zoo'n draak gezien als die keukenmeid hier?”

„O. Heb je 't al schoon, Minnie? Prachtig.” Ronnie nam het lepeltje aan uit de vuile

meisjeshand, wikkeld het in 'n zakdoek en stak het weg. „Merci. Je krijgt er 'n fooi voor van mijn geld uit de Sweepstake — maar ik weet pas Dinsdag, hoeveel ik gewonnen heb.”

Toen ging hij de garage in, om zijn motorfiets te voorschijn te halen. Er bleek weer een en ander aan te doen te zijn, en toen hij het gedaan had, ging hij zijn handen wasschen aan de buitenkraan. Hij bewoog zich rustig en regelmatig; bijna al wat hij deed was zóó'n gewoonte bij hem geworden, dat hij 't in zijn slaap had kunnen doen. Even machinaal ging hij naar zijn kamer, met al die dingen, waaraan hij zoo gewoon was, dat hij ze niet eens meer zag.

Maar nu begon hij iets nieuws: hij ging een brief zitten schrijven aan Dick Ryder. Dick was zoo'n kameraad, voor wien tijd en afstand geen verschil maken, en niet schrijven nog veel minder. Sommige mannen schrijven nooit. Eén van die sommigen was Ronnie, en een tweede was Dick. Maar nu schreef Ronnie:

„Beste kerel,

't Is een heelen tijd geleden, dat wij iets van elkaar gehoord hebben. Geen tijding goede tijding, zullen we maar zeggen. Die sherry van je was allemachtig goed. We hebben gedronken op ons geluk in de groote Sweepstake. Doe jij ook iets, of durf je niet meer, na dien strop met de wedrennen verleden jaar? Natuurlijk schrijf ik je, omdat ik je noodig heb. Onze radio is weer van streek, maar de telefoon doet 't nog, dus wou ik je verzoeken, me even op te bellen, zoodra de namen getrokken zijn van de veertien menschen, die een paard hebben. Is er bij jou nog nieuws? Hier niets, maar je had natuurlijk niet anders verwacht, wel? Hou je. Ron.

P.S. Ik kom er natuurlijk in de stad op fuiven, dus bespreek maar vast een tafel.”

Het post-scriptum had hij geschreven met de gewone scherts der Engelschen, als zij een diepe genegenheid jegens vrienden willen bemaskeren. Maar terwijl hij het schreef, had Ronnie een eigenaardige opwindung gevoeld — of was het een voorgevoel? Was dit een teeken, dat er eindelijk eens een keer kwam in zijn lot?

Er had nog iemand in huis een voorgevoel gehad.

Den avond vóór de trekking zat de familie — als steeds — na het diner bijeen in het salon. Mevrouw Owen zat — als steeds — te breien voor een liefdadig doel; de majoor zat 't ochtendblad te lezen; Ronnie zat aan z'n eeuwige kruiswoordpuzzle, en Evangeline zat met een boek in de hand, maar zij teekende, niet onverdienstelijk, een portret van haar moeder.

Mevrouw Owen verbrak 'n lange stilte: „Morgen is de trekking.”

„Ik zat er net aan te denken,” bekende de majoor. „Zal me een opschudding zijn in Dublin.”

Ronnie zei: „Dick zou me opbellen morgen — denklijk om een uur of zes.”

„Als hij 't maar niet vergeet!”

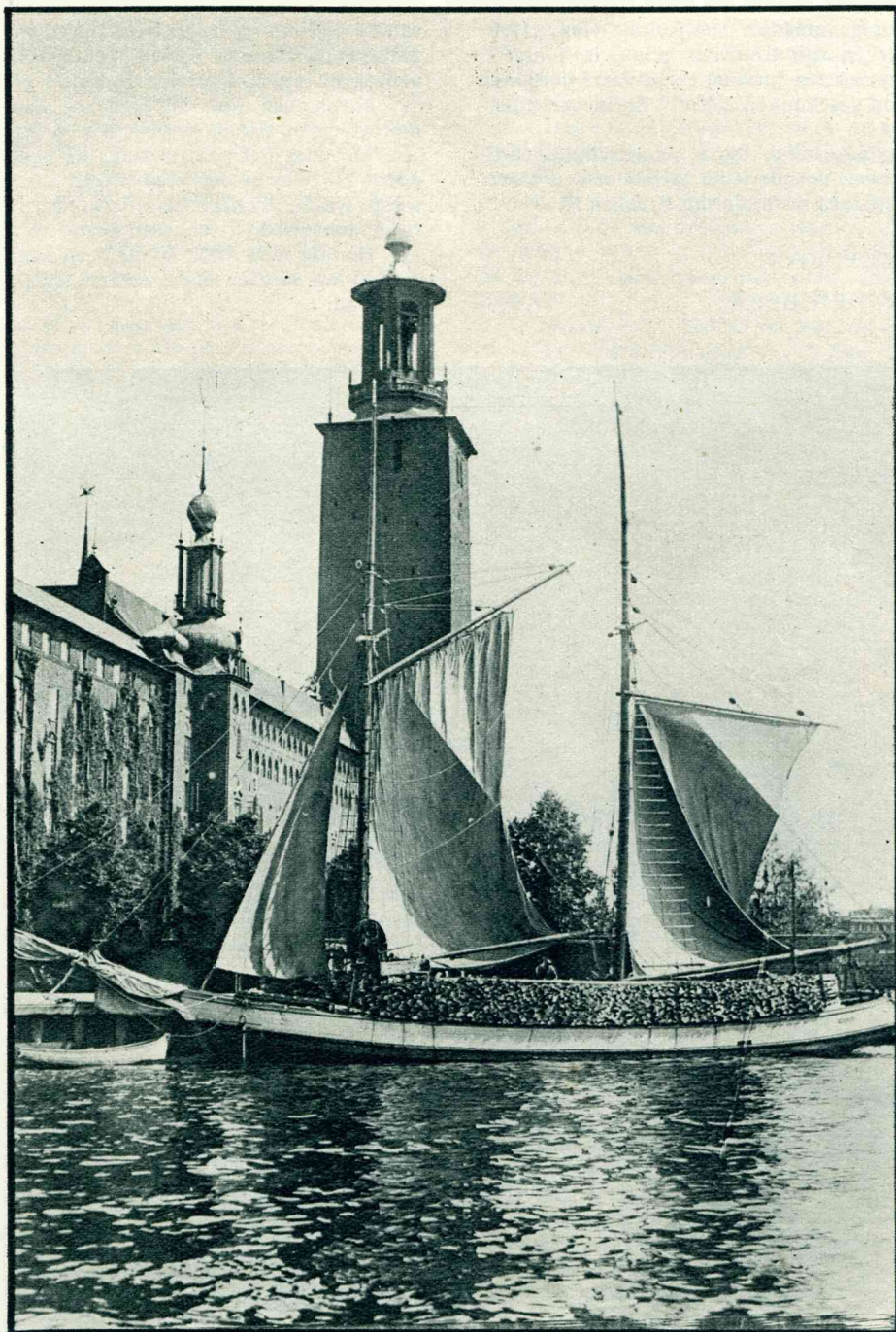
„Vergeet hij vast niet, moeder!”

Weer een pauze. Tot de volle altstem van Evangeline klonk, droomerig: „Ik heb den heelen dag zoo'n zeker gevoel gehad, dat er morgen iemand hier in huis getrokken wordt.”

„Weet je niet wie?” vroeg haar moeder, met onderdrukte opwindung. Zij hechtte waarde aan die gevoelens van haar dochter. Er was al vaak iets van uitgekomen.

„'t Was alleen maar een buitengewoon sterk gevoel, dat er iets belangrijks gebeuren ging hier in huis...”

Iets belangrijks — dat kon niets anders zijn dan... geluk morgen. Voor wien? Voor den heer des huizes? Voor de moeder? Voor den zoon? Voor de dochter? Voor haar misschien, die nog niet eens begonnen was te leven — die geen ander vooruitzicht had, dan maar altijd door te bestaan, zooals zij altijd bestaan had, getrouwd met een man, die óók saai zou zijn, dien zij altijd gekend had, dien zij al zoo moe was, alsof zij een halve eeuw verloofd was geweest... Zou haar iets groots gebeuren? (Wordt vervolgd).

Stockholm's raadhuys, met zijn hoofdgevel aan het Mälarsmeer gelegen. In dezen tijd varen hier de houtschepen af en aan met de voor huisbrand bestemde houtblokken.

DAMES!

Wie zich interesseert voor 'n mooie Reclame-collectie

100 HAAK- en BREIPATRONEN

vraag omgaand aan! (Postzegel voor antwoord)

WOLBAAL „DE REGENBOOG“

1e PIJNACKERSTRAAT 118, ROTTERDAM

17325

Potter & Moore's Mitcham Lavender bekend sinds 1749. U kent toch deze parfum reeds?

Gewaardeerd om zijn aangename verfrissende aroma, welke U omhult en voortduurt, lang nadat andere parfums haar eerste aantrekkingskracht verloren hebben.

Met St. Nicolaas, Kerstmis en bij alle andere gelegenheden is Mitcham Lavender een zeer voortreffelijk cadeau.

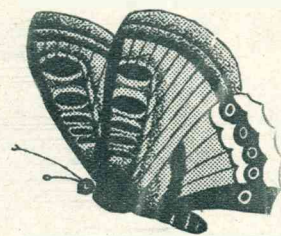
Potter & Moore's MITCHAM LAVENDER

Importeur der Potter & Moore Mitcham Lavender artikelen 's-Gravenhaagsche Parfumerie Groothandel C.F.G. Bierkade 10-10a. Den Haag.

PEPERMUNTPLANT (MENTHA PIPERITA)

De scheikundige constateert het door zijn onderzoek, het publiek proeft de aparte kwaliteit van KING-pepermunt.

De natuur roept

De wetenschap hoort die roepstem. Zij doorvorscht de natuur en . . . bewondert ze.

De natuur spreekt ook in KING-pepermunt. - Geen kunstmiddelen worden toegepast. - Aan het echte natuurproduct ontleent KING-pepermunt haar opwekkende en verkwikkende eigenschappen.

De heerlijke smaak en geur, de ongerepte zuiverheid van KING-pepermunt . . . zij brengen ieder in verrukking.

De natuur is niet te verbeteren.

KING

PEPERMUNT

TONNEMA & CIE - SNEEK

FABRIKANTEN VAN KING-PEPERMUNT, TOCICARAMELS, ITALIANO, DROPS, ETC.

... zonder deze beide geen heldere Wasch!

E.Ostermann & Co's Handel Mij. N.V., Amsterdam.

Fabrieken te Jutphaas bij Utrecht.

RECLAME is het hart van den handel

Clambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat:

GOEDECKE
Anusol

In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—

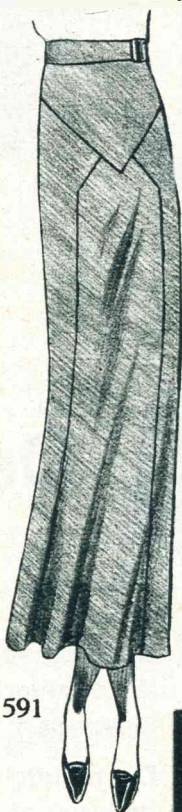
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

VROUWENLEVEN

WINTERTOILETTEN

Rok met blouse en kort manteltje. Wil men aan zulk een ensemble genoeg beleven, dan moeten de verschillende deelen ervan één goed geheel vormen. Om te beginnen moeten de kleuren van manteltje en rok met elkaar harmonieëren. Dat wil niet zeggen, dat beide noodzakelijk van een en dezelfde kleur moeten wezen. Neemt men bijv. het manteltje grijs, dan kan men daarbij niet alleen 'n grijsen, maar ook 'n paarsen, 'n mosgroenen of een steenrooden rok dragen. De kleur van de blouse moet dan weer overeenstemmen met die van den rok, zoodat men 'n mooi geheel houdt wanneer men zich van 't manteltje heeft ontdaan. In verschillende gevallen kan zoo'n blouse ook wit wezen.

Ze er elegant is de hierbij afgebeelde blouse, 'n raglan-model van dun satijn met een klein kraagje, dat door 'n grooten

591. Rokje met heupstuk, smalle voorbaan en breede achterbaan. Benoodigd: 1.40 M. stof van 1.40 M. breedte.

501. Raglan-blouse van dun satijn met klein kraagje, afgewerkt met grooten strik. De lange wijde mouwen zijn, evenals het voorpand, versierd met knoopjes. Benoodigd: 2.50 M. zijde van 95 c.M. breedte.

519. Eenvoudige mantel van zwart laken met grooten pelerine-kraag omzoomd met mollenbont. Benoodigd: 3.50 M. stof van 1.40 M. breedte.

520. Elegante mantel van ruige zwarte stof, met grooten opstaanden kraag en mouwgarneering van persianer. Benoodigd: 2.75 M. stof van 1.40 M. breedte.

strik wordt afgewerkt. De wijde lange mouwen zijn versierd met knoopjes.

Men heeft voor deze blouse noodig 2.50 M. zijde van 95 c.M. breedte.

Ons rokmodel heeft een glad heupstuk, dat puntig over de smalle voorbaan wordt gestikt, en 'n breede achterbaan.

Men heeft ervoor noodig: 1.40 M. stof van 1.40 M. breedte.

Ons korte jasje heeft 'n grooten kraag van caracul, met caraculgarneering op de mouwen.

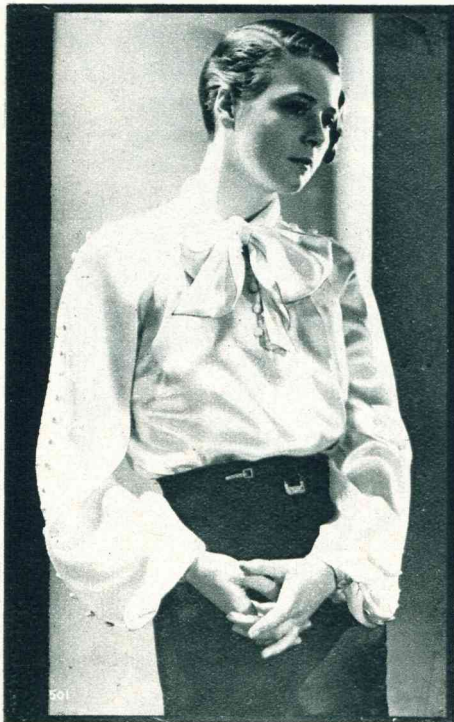
Dit model kan zoowel in bont of in nagemaakt bont worden uitgevoerd als in fluweel. In het laatste geval is het speciaal geschikt als avondjasje.

Men heeft ervoor noodig 1.50 M. stof van 1.30 M. breedte.

De hierbij afgebeelde japon, ontworpen in serge, heeft puntige découpées in taille en rok. De rok heeft een klokkend model. De taille is gegarneerd met pas, en manchetten, versierd met strikjes van georgette.

Benoodigd: 3 M. stof van 1.30 M. breedte.

Bij de nieuwe wintermantels zijn wel zoowat alle genres vertegenwoordigd. Daar is bijv., die eenvoudige mantel van zwart laken, met een gladde pelerine, omzoomd met mollen-

583. Avondjasje van velours chiffon met caracul garneering op kraag en mouwen. Benoodigd: 1.50 M. stof van 1.30 M. breedte.

512. Serge japon met klokkend en puntige découpées op taille en rok. Garneering van crêpe georgette. Benoodigd: 3 M. stof van 1.30 M. breedte.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding.

Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

NIEUWE TAFELKLEEDEN

Het is een nieuw idee om tafelkleeden te hebben, speciaal thee- en ontbijtkleeden, van ragfijn materiaal, zooals organdie, tule enz., de laatste met ruim aangezette randen en motieven in doorstopwerk, welke we ook heel goed zelf kunnen maken. Het kleed dat hierbij geteekend is, kan zoowel van dunne stof, zooals kamerdoek, effen of gebloemd, of van effen en gepatroond linnen of zephir gemaakt worden.

U heeft noodig 135 c.M. effen kamerdoek, zephir of linnen, geknipt op een breedte van 112 c.M., verder 90 c.M. gepatroonde stof van 90 c.M. breedte; 45 c.M. effen stof hebben we noodig voor de valsche zoomen. We nemen den gepatroonden lap en knippen een vierkant van 30 c.M. aan elken kant uit iederen hoek, zoodat een kruisvorm ontstaat. Deze vierkanten worden zorgvuldig bewaard, daar we ze straks weernoodig hebben. Den gepatroonden vorm leggen we nu op 't effen stuk precies even ver van elken kant, we slaan de kanten van de

P. D.

gepatroonde stof 1 c.M. om en rijgen 't gepatroonde figuur op het effen stuk, zoodat de rafels weg-gewerkt zijn. Vervolgens wordt het op de machine gestikt. Stik daarna op dezelfde manier de vier-kanten in de hoeken van het kleed.

Voor den valschen zoom worden strooken ge-maakt van 60 c.M. van de effen stof. Wanneer noodig, zet u eenige stukken netjes aan elkaar om de vereischte lengte te verkrijgen. Plaats vervol-gens den valschen zoom aan den goeden kant van het kleed, zoodat de kanten van de twee materialen op elkaar komen, en rijg ze stevig. De hoeken wor-den zorgvuldig gemaakt. Maak een smallen inslag aan den anderen kant van de strook en vouw de strook om en leg den kant precies op den geregen kant; de zoom is nu ongeveer $2\frac{1}{2}$ c.M. Rijg dezen kant even met een grooten steek en stik vervolgens met waschechte gekleurde zijde op de machine.

Bijpassende vingerdoekjes kunnen we op de-zelfde manier maken, alleen houden we die vier-kant. Een ander ontwerp voor een vierkant kleed ziet u op de volgende tekening.

Verschillende variaties zijn bij dit handwerk mogelijk.

D. D. L.

HOEDJES EN VOILES

Bij de groote verscheidenheid der nieuwe hoe-denmodellen is er eigenlijk slechts één ding, dat overal hetzelfde is: ze worden alle min of meer — meestal meer — schuin gedragen. Overigens schijnt er nauwelijks eenige overeen-komst te zijn tusschen al die nieuwe hoedjes die er voor dezen winter gelanceerd werden en worden.

Er zijn grap-pige kleine dop-jes met puntige

Zwarte toque met cocarde van ripslint en zwarte voile.

Wit namiddaghoedje met zwarte sierspeld en een zwarte voile, onder de kin vastgestrikt.

uitsteeksels van de een of andere soort boven op den bol. Er zijn kleine steekjes met 'n garnering van lintlussen aan den voorkant. Er zijn eenvoudige toques met 'n opstaande garnering enkel van achteren; er zijn hoedjes waarbij heel de garnering opzij is aangebracht. Er zijn baretten in allerlei genres, er zijn apachepetten; er zijn kapjes van fluweel en van bont; er zijn hoeden met veerengarneeringen en zelfs hoedjes die geheel en al uit veeren bestaan, met 'n bekroning van opstaande, wuivende haneveeren boven op den bol, bijvoorbeeld. En dan zijn er ook heel eenvoudige modelletjes van vilt met slechts heel sobere gar-neering.

Het lijkt wel of er bij alle modellen van japonnen en mantels bijpassende hoedjes ontworpen zijn, zóó groot is de verscheidenheid ervan. En wie elegant gekleed wil gaan, dient dan ook te zorgen voor de harmonie tusschen een en ander. Een hoedje van bont moet natuurlijk van eenzelfde bontsoort wezen als die van den mantel welke erbij gedragen wordt. Bij een veeren hoedje behoort ook eenige garnering van dezelfde veeren op de japon of op de manchetten der handschoenen.

Om de variatie der hoeden nog grooter te maken is ook de voile nog in de mode ge-komen. De voile heeft haar nadeelen: men moet eerst wennen aan dat net-werk voor de oogen en dan heeft zoo'n voile de onaangename eigen-schap, heel gemakkelijk te scheuren. De voordeelen van de voile zijn, dat ze 't haar eenigszins beschermt, maar vooral, dat ze het ge-zicht flatteert. En dat is natuurlijk iets waarvoor men desnoods eenig onge-mak over heeft.

De hierbij gaande foto's toonen aan hoe de mo-derne voile wordt gedragen.

Ze volgt geheel en al de lijn van het hoedje, vertoont dus eenzelfde schuine lijn als 't hoedje zelf en ze wordt losjes omgeknoopt, zoodat ze naar onderen toe eenigszins wijd uitstaat.

Op een dezer foto's zien we, dat ook de voile, welke van achteren kruiselings over el-kaar gelegd en onder de kin vastgestrikt wordt, weer in de mode is gekomen.

PAULA DEROSE.

NIEUWE KAPSELS

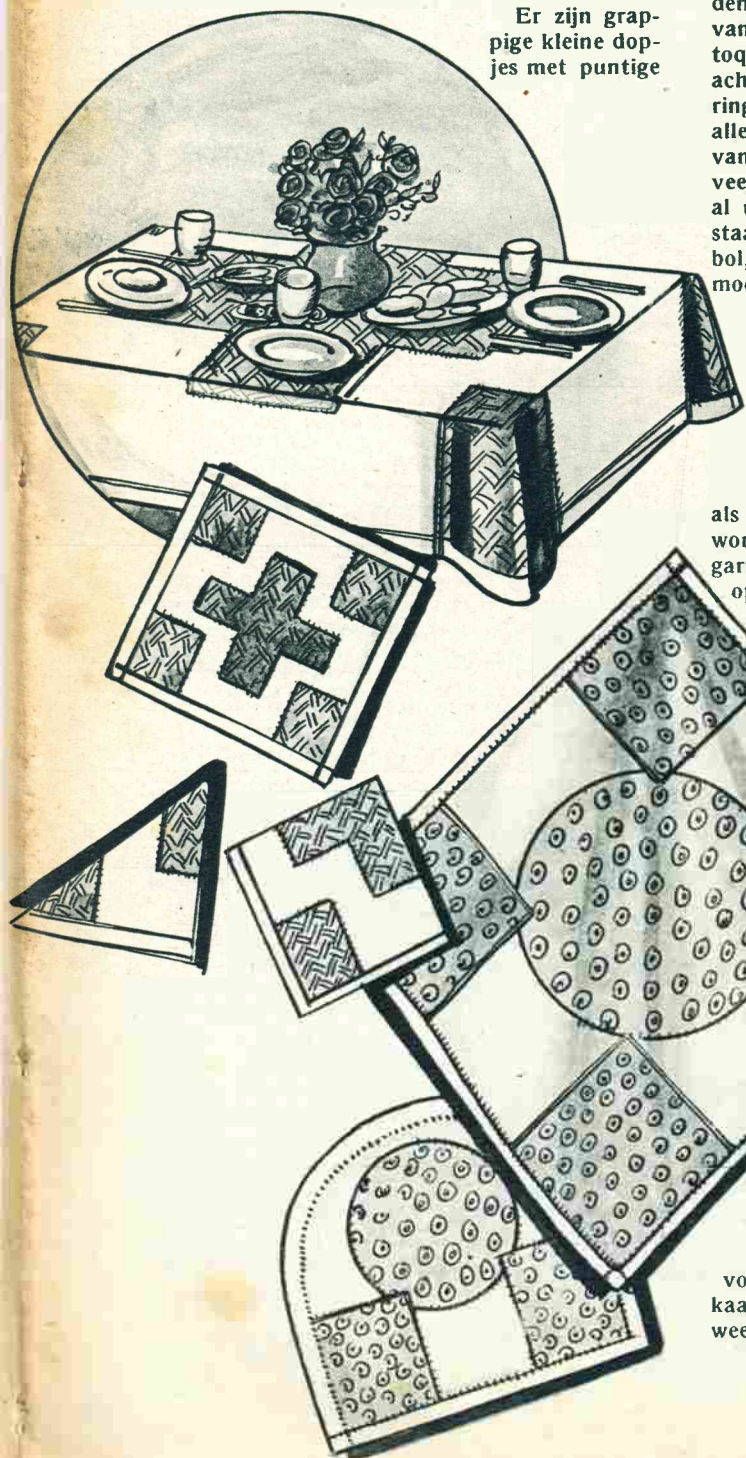
Telkens weer wordt er gezocht naar variatie in 't moderne kapsel, vooral voor den avond, omdat 't kort geknipte haar zich niet altijd voldoende aanpast bij 'n elegant avondtoilet. Er worden daarom losse kapseltjes gelanceerd, waardoor het kort geknipte haar bij feestelijke gelegenheden kan worden aangevuld met sierlijke krullen in den nek.

Dit is dan ook wel de eenvoudigste methode voor tijdelijke variaties van het kapsel, maar men tracht, ook zonder valsche lokken, tot een bevredigende oplossing te komen.

Zoo werd er nu in New York 'n groote kappers-tentoonstelling gehouden, waar het hierbij afge-beelde bijzonder fraaie kapsel, een creatie van George Millins, met den 1sten prijs werd bekroond. GASTON.

Een der allernieuwste avondkapsels, dat op den pas in New York gehouden kapperstentoonstelling den eersten prijs verwerf.

Vandaag wéér pap?

HET ZWARTE SCHAAP

door

Alice Gates.

De oude Sam Goldenberg zat in zijn studeerkamer. Hij noemde het zijn kamer, omdat het de eenige plaats was, waar hij veilig was in dat groote doolhof van steen en marmer, dat om hem heen gegroeid was.

Hij zat voor zijn tafel en staarde aandachtig en toch zonder iets te zien voor zich uit. Het zag er uit of hij naar iets keek, dat er niet was. Voor hem stonden rijen en rijen ongelezen boeken, prachtig ingebonden en keurig gerangschikt. Het was net een museum met mummie-lichamen, die geleefd hadden maar nu dood waren — dood en zonder beteekenis.

De gordijnen waren van een zware zijden stof, die goudkleurig opglansde voor de hoge ramen. Op den schoorsteen tikte een klok — het eenige geluid in de stille kamer.

En de oude Sam staarde maar, staarde maar naar iets, dat niemand anders zien kon.

Hij had het gezicht van een vechtersbaas, hoewel zijn heele verschijning op weelde en comfort wees. Maar zijn kin was vierkant en zijn oogen hadden een scherp blik, die indruk maakte op ieder, die hem ontmoette. Zijn groote magere handen zagen er uit of zij ook nu nog wel een houwiel zouden kunnen hanteeren, zooals vroeger, toen Sam Goldenberg in Afrika in de mijnen gewerkt had.

Misschien dacht hij aan die jaren terug, toen hij daar zoo voor zich uit zat te kijken. Want alles was nu heel anders, heel, heel anders.

Sir Samuel en Lady Goldenberg waren belang-

rijke mensen, mensen waar men rekening mee moest houden in de deftige kringen van de samenleving. Nog geen week geleden had zijn vrouw een receptie gegeven, waar hij ook bij had moeten zijn en waar zijn zoon Geoffrey zijn eigen gedichten had voorgelezen, voor een dankbaar gehoor.

Geoffrey leek op zijn mooie moeder, zijn haar was iets te lang en hij zag er romantisch uit. De oude Sam had er tot het eind toe bij moeten zitten en al de fraaiigheden over de avondzon met haar purperen schaduwen moeten aanhooren. Instinctmatig zochten zijn groote handen naar het houwiel, waarmee hij gauw een eind aan al dien beroerden hoogdravenden nonsens had kunnen maken. Maar ten slotte had hij Lady Tresmane haar thee aangeboden in een dun-porcelainen kop, die bijna brak in zijn beenigen knuist en zij had gefluisterd: „Wat is Geoffrey toch een bijzondere jongen!”

En diep in zijn hart gaf hij haar gelijk, Geoffrey was een bijzondere jongen. Dat was juist het ellendige, dat hij zoo bijzonder was.

Dan had hij nog een dochter, Lalage. Zij ging over drie weken trouwen met Lord Prenterfleet. Altijd als zijn blik toevallig op zijn aanstaanden schoonzoon viel, betrapte hij zich op de gedachte,

dat het toch onbegrijpelijk was hoe *zijn* dochter zoo'n slappen, on-mannelijken aristocraat had verkozen terwijl er een heele wereld vol mannen was — echte *mannen*, zie je — waar ze uit had kunnen kiezen.

Hij had haar wel veel aan te bieden, een buitenplaats en een huis in de stad. Maar al die dingen had ze ook kunnen hebben zonder deze vernedering. De oude Goldenberg schrok van zijn eigen gedachten. Hij moest zich niet zoo laten gaan. Zijn vrouw Miriam was er in ieder geval mee in haar schik. Maar zij was ook heel wat veranderd sinds hij met haar getrouwd was. Vrouwen pasten zich gemakkelijker aan, dat zou het wel zijn.

Soms — als er een groot feest was in zijn huis, keek hij naar haar terwijl zij met haar gasten praatte. En dan verscheen er een ander beeld voor zijn oogen, van Miriam die de glazen omwaschte achter de toonbank, waar hij en de andere mijnwerkers een glas kwamen drinken.

Het was dezelfde vrouw... ja, vrouwen pasten zich gemakkelijker aan. Hij hoorde een stap buiten op de gang en instinctief greep hij naar een sigaar. Misschien kon hij zijn rol beter spelen als hij rookte.

De deur ging open en Jim kwam binnen, zijn oudste zoon — Jim.

Hij was groot enforsch, en zag er knap uit, maar op een andere manier als zijn broer. Hij had Sam Goldenberg kunnen zijn, toen hij jong was.

„Zoo, vader!”

Zijn vader keek hem onderzoekend aan.

„Je bent weer aan den gang geweest, zegt je

moeder." En hij trok heftig aan zijn geurige sigaar.

Jim Goldenberg glimlachte. „Als u daarmee bedoelt, dat ik schulden gemaakt heb, vader, dan hebt u gelijk. Dit leven van niks doen, niks dat de moeite waard is tenminste, brengt er je altijd toe om dingen te doen, die je eigenlijk liever niet zou doen. Begrijpt u wat ik bedoel?"

De oude man zei geïrriteerd:

„Begin nou maar niet met je mooie praatjes. Als je in de penarie zit, zeg het dan, maar probeer geen smoesjes te bedenken. Ik heb trouwens gehoord, dat je je met een vrouw ingelaten hebt, ergens in een kroeg bij de Tottenham Court Road. Pas op voor vrouwen, daar krijg je altijd gedonder mee..."

Jim Goldenberg viel hem in de rede: „Ingelaten is niet het goeie woord, vader. We zijn getrouwd. Net vanmorgen."

Hij keek zijn vader recht in de oogen. De oude Sam opende zijn mond om iets te zeggen, maar hij bedacht zich. Na een oogenblik zwijgen zei hij: „Getrouwd!... Met een buffetjuffrouw?"

En terwijl hij de woorden uitsprak, hoorde hij zelf hoe huichelachtig ze klonken. Waarom niet met een buffetjuffrouw? Wat had hij zelf gedaan? „Dat is een schande voor de familie," mompelde hij. „Je doet er ons allemaal kwaad mee..."

Hij moest ten slotte toch zijn positie verdedigen. „Och nee," zei Jim luchtigjes, „zoo is het niet precies. Wij houden van mekaar en op haar valt niets te zeggen."

Een oogenblik verzachtte de harde blik in de oogen van den ouden Goldenberg. Het klonk niet bijzonder romantisch wat zijn zoon zei, maar zijn instinct vertelde hem, dat dit de ware liefde was.

Er hing een stilte in het vertrek.

Die verre, afwezige blik kwam weer in zijn oogen. Toen zei hij:

„Je moeder en ik hebben afgesproken, dat je maar naar het buitenland moet gaan. Je zou hier je broer en je zuster in den weg zitten, om nog maar te zwijgen van je moeder. Ik zal je wat geld meegeven om iets te beginnen en dan kan je met dat meisje, waar je mee getrouwd bent... dat weet je moeder zeker niet eens, wel?"

„Nee, vader, we zijn pas vanmorgen getrouwd."

„Nou, je moet dan maar wegtrekken en zien dat je terecht komt op de een of andere manier. Ik heb dat vroeger ook gedaan. Een man, die werken wil, krijgt altijd wel een kansje. En daar in Afrika is nog ruimte genoeg. Dat heeft je moeder zoo besloten, zie je."

„Ja, vader, Ik zal het wel klaarspelen. Nu Lucy meegaat, is het een heel ander geval."

De oude Samuel Goldenberg gromde iets. „We zullen zien, we zullen zien." Hij trok zijn chequeboek uit zijn zak en begon te schrijven met zijn groote, onregelmatige letters.

Toen vouwde hij het papier op, deed het in een envelop en gaf die aan zijn zoon. „Voorloopig heb je dat dan."

Jim nam het aan en keek naar zijn vader, terwijl hij overlegde of hij nog iets zeggen zou.

„Het spijt me, hoor, vader. Ik heb den boel een beetje in de war gestuurd. Het eenige verstandige dat ik ooit gedaan heb is die trouwerij. Zoo'n zwart schaap in de familie is..."

De oude man duwde zijn stoel achteruit. „Dat moet nog blijken, daarginds."

Toen zijn zoon de kamer uit was, zat hij weer voor zich uit te staren. De verre, starre blik kwam weer in zijn oogen.

Zijn vrouw kwam de kamer binnenruischen in haar nieuwe japon. Zij stond voor hem in haar schitterende schoonheid, triomfantelijk en hoog opgericht.

„Hoe vind je mijn japon, Sam? Lady Tresmane zit vanavond bij ons in de loge. Ga je liever aankleeden, anders kom je te laat."

Hij keek naar haar, maar zag haar niet zooals zij het wilde. Hij mompelde iets onverstaanbaars en zij ruischte de kamer weer uit. Zijn sigaar was uitgegaan en had een naren smaak gekregen.

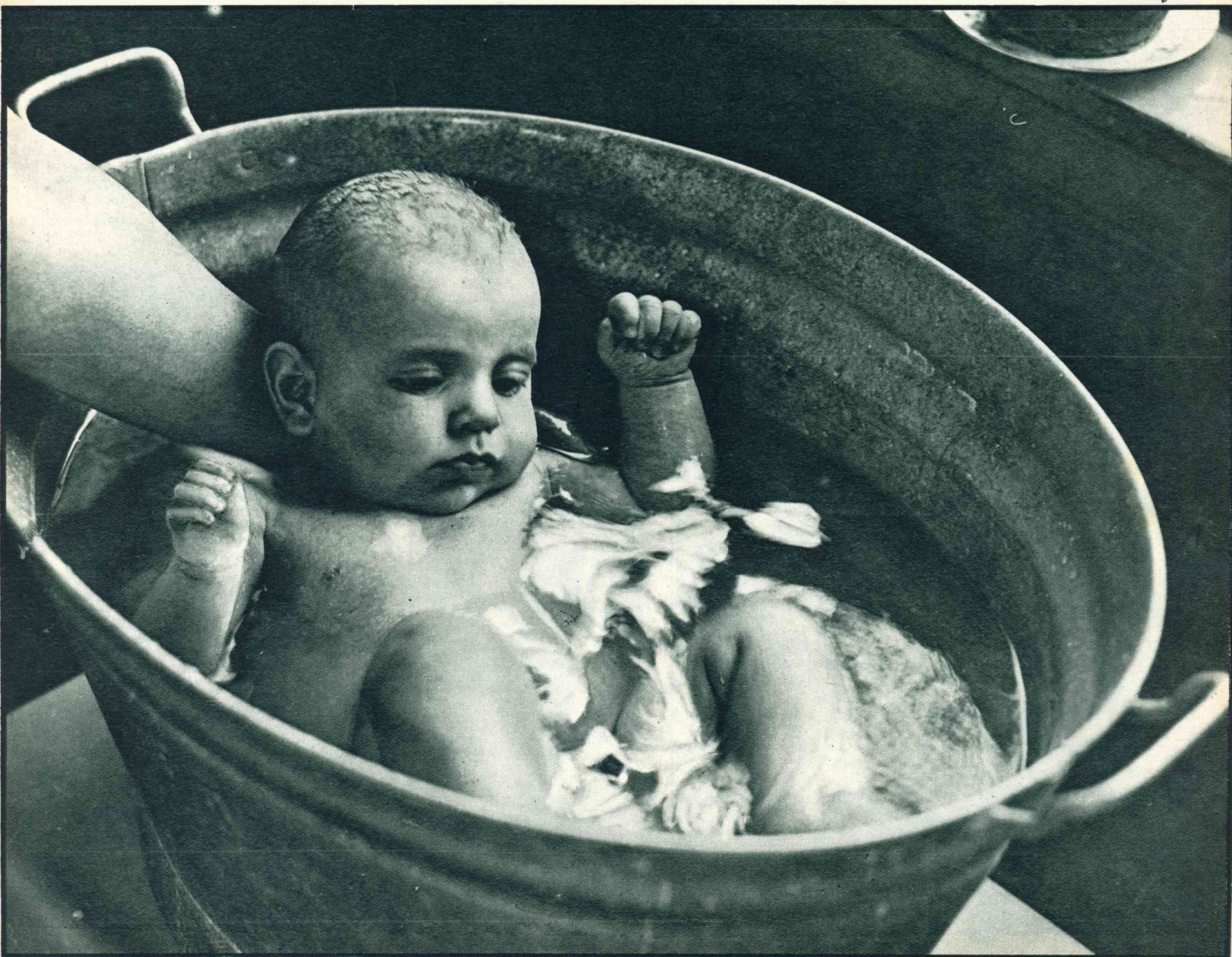
Hij zat maar te staren naar de deur waar zijn zoon door was gegaan. Hem zag hij voortdurend voor zich, zooals hij zich had omgekeerd en zijn vader gegroet had, voordat hij wegging. Zijn zoon, het zwarte schaap, de mislukking van de familie, de eenige barst in het reusachtige gebouw van zijn succesvolle loopbaan.

Jim ging naar Afrika, hij verliet Engeland, zijn thuis en zijn familie, hij begon overnieuw, zooals zijn vader dat ook gedaan had. Hij zou het zware, moeilijke bestaan van een landverhuizer leiden, werken, zweeten, leven, het zwarte schaap.

Zijn oogen hadden nog steeds dien verren blik, die niets scheen te zien van de dingen om hem heen. Maar de deur was dicht.

„Hè," mompelde hij, „ik wou dat ik in zijn plaats was."

De badgast.

HOE VINDT U ZOO'N INSTRUMENT ?

Voor f10.— per maand zoo'n pracht instrument. Desgewenscht ruilen wij Uw oude harmonika in en kunt U ook grondig les bekomen door bekwaam leeraar, alles voor f10.— per maand. Vraagt eens aan catalogus No. 93, het is Uw voordeel!

N.V. HEES & Co.
Kruisstraat 33, HAARLEM

CHOCOLAAD

IETS NIEUWS

0.25 EN 0.50 PER STUK

Schrijfletters! Iets nieuws dit jaar! Iets nieuws van Driessen! Van de heerlijke Carro-chocolaad samengesteld, worden deze letters in twee grootten, in mooie elegante doosjes in den handel gebracht! Vraagt en geeft: Schrijfletters van Driessen! (Denkt U bij het surprises maken ook eens aan de aardige verpakkingen der Carro's, de Pavola's en de Bonbons?)

DRIESSEN
DE NAAM ZEGT ALLES

Neem Carp's garen,
dat bespaart U werk.

„Mammie, ik kon er niets aan doen! Liesje pakte me net toen ik op wou stappen en toen...!” Toen tornde de naad weer los en moest Moeder weer aan het werk. Maar waarom neemt Moeder ook niet Carp's Garen. Die soepele, gladde draad kan overal tegen. Zelfs tegen ravottende kinderen. Het heeft bijna geen knopen, het breekt niet, rafelt niet en krinkelt niet voor de naald. Het is het prettigste garen om mee te werken en wat er eens mee gemaakt is gaat niet weer stuk.

CARP'S GAREN
Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Wijziging Ongevallenverzekering

In verband met het bepaalde in art. 9 der verzekeringsvoorwaarden brengen wij ter kennis van onze abonné's, dat aan art. 5 sub d wordt toegevoegd:

„of indien een en/of ander, bedoeld in de eerste alinea van dit artikel, het gevolg is van de inwerking van warmte (als bijv. bij warmtestuwung en dergelijke), of koude (als bevriezing en dergelijke);”

dat in artikel 5 sub a (vermeld onder de alinea aanvangende met de woorden: „van deze verzekering zijn.....” enz.) vervalt:

„of daarbij desbewust tegenwoordig zijn”;

dit wordt gewijzigd in:

„of daarbij desbewust tegenwoordig zijn, of wanneer zij in de nabijheid van licht ontplofbare stoffen (waaronder te verstaan licht ontplofbaar opgevat als een eigenschap der stoffen, ook al bevinden zich de stoffen in eenig omhulsel of andere verpakking) desbewust vertoeven.”

Aan artikel 3 wordt achter „Voor verkeersongevallen” toegevoegd:

„(waaronder ook te verstaan ongevallen, voorkomende bij het gebruik van een rijwiel, auto of andere, al dan niet mechanisch voortbewogen middelen van vervoer en/of ongevallen, ontstaan door den toestand van den weg en verder ongevallen, veroorzaakt door het in aanraking komen met genoemde middelen van vervoer).”

DE DIRECTIE

Aan Generaal-majoor E. Luden, voorzitter van de erfgooversvereniging „Stad en Lande”, stichter van het Gooische natuurreservaat, en een van de bekendste en verdienstelijkste bewoners van het Gooi, werd ter gelegenheid van zijn zeventigsten verjaardag 'n grootse huldiging bereid in hotel Hamdorff te Laren. Tijdens de toespraak van Thomasvaer en Pieternel.

Jan Musch vierde Woensdag zijn 40-jarig tooneeljubileum in „Brand in de Stad”, een stuk van den Oostenrijkschen auteur H. Sassmann. Musch in zijn nieuwste creatie: kunstfotograaf Mikoff.

De „ongekroonde koning van het Gooi” naast burgemeester Klarenbeek, omstuwd door een eerewacht van Gooische boeren, rijdt naar de huldiging.

De Lafaard

DOOR GUY FOWLER

Is er wel een grievender belediging denkbaar dan, volkomen ten onrechte, te worden uitgemaakt voor een lafaard? En dat nog wel terwijl men juist blaakt van moe en er naar hunkert dien moed te toonen! Dit ondervond Jack Bardell, de jonge held uit onzen nieuwsten premieroman „De Lafaard” van den thans zeer geliefden Amerikaanschen schrijver Guy Fowler. Op meeslepende wijze wordt hier het leven geschilderd in de Engelsche hoofdstad tijdens de menigvuldige nachtelijke Zeppelin-raids in den wereldoorlog. Het spreekt ook haast vanzelf dat naar dit spannend boek in Amerika een grootsch opgezette film is vervaardigd! Den inhoud vertellen kunnen we natuurlijk niet, we willen alleen verklappen dat 't dezen „lafaard” schitterend gelukt is zich van alle blaam te zuiveren en op eclatante wijze alle verdachtmakingen te logenstraffen, dank zij vooral 't onbegrensde vertrouwen in hem gesteld door enkele personen die jegens hem een diepe genegenheid of 'n alles verdragende liefde koesteren.... Hier volgen enkele bladzijden uit het begin van dit boek.

Toen de jonge Jack Bardell zijn geliefde universiteit — Cambridge — vaarwel gezegd had, wist hij letterlijk alles, wat er omtrent cricket-spelen maar met mogelijkheid te leeren viel, maar dan ook niets, absoluut niemendal, van vliegen, vliegers en vliegtuigen. En dat, terwijl zijn land midden in een gruwelijken wereldoorlog zat, waarin het nog zeer jeugdige Britsche militair vliegwezen 't allermodernst oorlogswapen moest leveren.

Bardell had zich aangemeld bij het opleidingsdepot der koninklijke militaire luchtmacht te Hampton, als één dier vervroegde lichting 1916, die zich later zoo schitterend zou doen gelden in actie boven Noord-Frankrijk. Al dadelijk, vanaf 't eerste begin zijner cadetten-periode, toonde hij inderdaad een buitengemeen jongmenschen te zijn, schrander, practisch, met een kerngezond oordeelsvermogen, karig daarenboven in zijn woorden. Het leek wel, of hij zoo ineens, natuurlijkerwijs, die bijna onmerkbaar fijne intuïtie over zich had gekregen, welke door veteranen-vliegers zoo graag „het vlieg-zintuig” geheeten werd.

Op dezen namiddag nu, waarop ons verhaal aanvangt, glom er in de rustig starrende oogen van den jongen Bardell 'n soort lichte nieuwsgierigheid, terwijl hij aandachtig waarnam, hoe een neerkomend vliegtuig manoeuvreerde voor een correcte landing. Hij stond alléén en wat terzijde van een groep vlieg-officieren en charmante jongedames. Andere cadetten, die evenmin als hij al heelemaal klaar waren voor hun vliegbrevet — en dan voor het gevaarlijke militaire werk in Frankrijk — stonden hier en daar langs het veld verspreid, allen met hun gezicht naar den hemel gekeerd. Maar die atmosfeer van bedwongen spanning, overal rond hem merkbaar, scheen toch Bardell niet te beïnvloeden. In tegenstelling met de meesten zijner kameraden had hij zich niet eens de moeite gegeven zijn uniform aan te trekken. Hij stond daar nog in zijn flodderig khaki-werkpak, dat al vol vetvlekken zat, en zelfs zijn gezicht en handen waren niet vrij van vegen smeeroilie. Vlak naast hem lag 'n oud vliegtuig, reeds half gedemonteerd. In de ééne hand hield hij overigens 'n vervaarlijken schroefsleutel, dik onder 'n laag zwart smeersel, terwijl hij met de andere hand 'n groote, half doorgerookte Briar-pijp knuffelde.

Zijn fijn besneden gelaatstrekken gaven hem wel een aristocratisch en toch ook 'n aangenaam voorkomen, hoewel, vreemd genoeg, zonder ook maar het geringste spoor van eenigerlei gevoeligheid. Op dit oogenblik lag er een zweem van vermaak in zijn half dichtgeknepen oogen, met iets van de onverholen bewondering, waarmede de sierlijke glijbocht van de daar zoo juist dalende vliegmaschine hem bezielde.

Bardell wist wel, dat de jongeman achter het stuurwiel evenals hijzelf niet lang geleden in dienst getreden, nog een nieuweling in het vliegen was, ook nog in de uniform der cadetten van 't Koninklijk Vliegers-Corps. Het dalende verkenner-vliegtuig, van dat reeds danig verouderde type-1915, was inmiddels al horizontaal boven het oefenveld gekomen, maar verloor toen plotseling zijn vaart. Dreunend en daverend, nog net zich wegscherend boven een hangar, met de rammelende bevalligheid van, laten we zeggen, een ouderwetsche Janplezier, helde het toestel aan den éénen kant sterk over en kwam onmiddellijk daarna, met 'n paar

heftige knallen, erg onzacht op den grond tot staan.

De vlieg-instructeur, luitenant Buckminster, geneerde zich allermint om een paar ongeduldige vloeken los te laten, terwijl de machine vlug tot in de lange rij vliegtuigen op het veld werd getaxied.

„Prulwerk,” schreeuwde hij, nader tredend.

Bardell, die het dichtst bij het neergekomen toestel stond, hoorde het verwijt. Hij zei natuurlijk geen woord, en zijn schraal, gebronsd gelaat had geen andere uitdrukking dan de gewone. Buckminster had zich intusschen omgedraaid en liep op hem toe.

„Jij bent nu aan de beurt, Bardell. Denk je, dat je haar nu alléén wel baas kunt?”

„Ik denk van wel, luitenant.”

Zijn antwoord, als steeds, kwam koel en langzaam.

„Vooruit dan maar! Spring er in!”

Terwijl Bardell 'n halven draai maakte, stond hij ineens voor een aardige jongedame, die blijkbaar aandachtig bezig was met het bestudeeren van zijn half gedemonteerden motor achter hem.

„Zeg,” riep hij in gedachten, „houd dit eens voor me vast, wil je?” En hij stopte haar den viezen, vettigen schroefsleutel onder den neus.

Het meisje glimlachte, heelemaal niet verstoord. „Zou u dat niet liever zolang op den grond gooien?” stelde ze voor.

Eerst toen werd Bardell eigenlijk pas gewaar, tegen wie hij sprak.

„Excuseer.... 'n pracht-idee!”

Ze lachte fijntjes.

„Is u nieuw hier?”

„'n Week zoowat....”

„Vindt u 't prettig?”

„Nogal.”

„U zult wel graag naar Frankrijk gaan, niet?”

„En of....”

„Al 'n aanstelling tot officier?”

„Nog cadet.”

Tersluiks keek de jongedame naar Buckminster, die verderop bezig was met den onthutsten, neergekomen cadet eens flink de ooren te wasschen over zijn ongelukkige landing.

„Hoe is uw naam?” vroeg het meisje opeens. „Ziet u, ik ken majoor Nelson....”

„'n Zekere Bardell,” antwoordde hij nonchalant, terwijl hij meteen zijn vlieghele opzette en heenging, tot afscheid nog roepende: „Ta-ta — heb 't nog al druk, weet u.”

Hij slenterde zoo op z'n gemakje naar het wachtende toestel en ondertusschen keek het meisje hem opletend na met haar verwonderde, mooie blauwe oogen, die tevens vol humor waren. Bardell klom ten slotte in het toestel op den stuurstoel, welke nog zoo juist was verlaten door dien anderen onfortuinlijken cadet, die daar nu stond te kijken met den glimlach als bestorven om z'n lippen. Daar kwam de sergeant-vlieger, Tom Berry, met altijd 'n lapje over zijn ééne oog, grinnikend op hem af — niet zonder 'n zekere familiariteit....

„Nu pas op, mijnheer,” brulde hij boven het geronk der motoren uit; „denk er om dat, wanneer u naar beneden komt, u dien stuurstok toch vooral vlak tegen uw buik aangedrukt houdt.”

„Ik zal 't probeeren, Tom,” antwoordde Bardell met 'n knik van verstandhouding.

Luitenant Buckminster gaf onverwachts het

startsignaal en de sergeant-mecaniciën sprong daarop naar voren, naar de schroef.

„Aanzetten!” riep hij.

Dit woord werd door Bardell herhaald.

„Contact?”

„Contact!”

Het knetteren begon, juist toen Berry terzijde was gestapt. De motor barstte opeens los in een lustig, diep geronk en Bardell regelde den benzine-toevoer. Nu trilde heel het toestel nerveus, terwijl Berry de houtblokken van onder de wielen van het landingsgestel wegtrapte. De machine sprong opeens naar voren, neus in den wind, en de nonchalante man aan het stuurwiel begon vanzelf meer gas te geven. Naarmate de motor al sneller zijn toeren maakte, manoeuvreerde Bardell ondertusschen voorzichtig met zijn stuurwiel, om, zodra het toestel den grond verliet, het stuur naar zich toe te halen, voor 'n scherpe klimbocht. Vijftig seconden later zweefde hij dan ook 'n driehonderd meter boven het veld.

„Kijk hem eens,” schreeuwde Berry, „hoe fijn hij die oude kist optrekt! Geef 'm nog één week en hij zal 'n olifant de lucht in doen vliegen!”

Daar boven het veld was het vliegtuig weer gaan klimmen. Aangezien op 'n hoogte van minstens duizend meter het maken van kunstjes toch zeker niet verboden was, bewoog Bardell nu den linker-aileron en duwde het stuurwiel zóó ver zijwaarts als hij kon. De prachtige glijpositie, waarin het lichte verkennerst toestel nu kwam, deed 't een scherp opwaartsche beweging maken. De vlieger duwde weer het stuurwiel krachtig van zich af om zoo, in volle vlucht, te duiken. Beneden op den beganen grond tuurden de toeschouwers thans angstvallig omhoog, terwijl het toestel in een speelschen „loop” over zichzelf heen buitelde en dan weer plots vooruit schoot, begeerig naar nieuwe hoogten.

'n Kreet van het Amerikaansche meisje, Peggy Phillips, alsof ze naar adem snakte, klonk op uit de groep cadetten, waar ze tusschenin stond.

„Mag 'n — student zóóiets doen?” riep ze.

Cadet Lewis, wiens cherubijnen-gezicht 'n duivelschen lust naar kwajongensstreken maskeerde en die dan ook blijmoedig verdroeg, dat héél het escadrille hem den jonkvrouwelijken bijnaam van „Dolly” gaf, ving juist den verbaasden blik van de leuke Amerikaansche op.

„Sommigen van ons mogen 't niet,” antwoordde hij. „Maar die Bardell heeft ongetwijfeld het speciaal zintuig der geboren vliegers meegekregen, het vliegers-oog.”

Ze wierp 'n afkenrenden blik naar het daar hoog en droog ronkend vliegtuig.

„Een oog voor vrouwen bezit hij anders niet,” zei ze.

„O zoo — óók al opgemerkt?”

„Wie zóú dat niet?”

Ze keek „Dolly” vlak in 't gezicht.

„Doet hij dan heelemaal niet aan „flirt”?”

„Nooit.”

Uit de open deur der soldatenhut, achter hen, kwam nu een vrouwenstem met 'n lach erdoorheen hun gesprek onderbreken.

„Dáár ben ik getuige van, Peggy.”

Zich omkeerend, zagen beiden Joan Allan staan, de voorname jongedame die de mannen van het vliegersoefendepot zoo trouw voorzag van chocolade en sigaretten, allemaal verkrijgbaar over de smalle toonbank van de kleine legerhut.

„Hij scheen daareven wel te denken, dat ik 'n soort mecaniciën was,” voegde ze er, geamuseerd, aan toe en vertelde daarop van haar ontmoeting met Bardell, nog slechts eenige minuten geleden.

„Wel, wel!” zei Peggy, het vliegtuig nastarend: „ik heb m'n kennersoog nog niet over hem laten gaan, maar ik beloof jullie....”

Ze brak haar zin brusk af, toen cadet Lewis plotseling stram in de houding sprong bij 't geluid van welbekende, naderende stemmen. Majoor Nelson, de commandant van het gestationeerde vlieg-escadrille, stapte langs hen heen naar 't veld. Naast hem, gelijken tred met hem houdend, liep zijn adjudant, kapitein Williamson.

Het boek is voor de abonne's tegen den gewonen prijs van 17½ cent ingenaaid, en 70 cent in luxe-prachtband, verkrijgbaar bij bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor. De bezorgers zijn verplicht het u aan te bieden.

Het spel is begonnen. De Zesdaagsche in het R.A.I.gebouw is Vrijdagavond aangevangen. Onze teekenaar brengt hier het heele gezelschap pedaalridders in beeld. Het zijn, bovenste rij van l.n.r.: Pijnenburg, Wals, Braspenninx, J. v. Kempen, v. Egmond, Guimbretière, Brocardo, Kl. v. Nek Jr., Rausch, Hürtgen, Richli, Bühler; onderste rij: Vluggen, de Wolf, Adam, v. Oers, Valentijn, v. Hoek, Slaats, Loncke, Jean Aerts, Bresciani, Guerra, Muller, v. Hout, Richard.

SPORT *van de week*

de knel; heeft echter nog gezelschap van Hilversum, zoodat twee Gooische clubs momenteel de bezorgdheden van een netelige positie hebben te dragen.

Het belangrijkste nieuws uit de tweede klasse A is de nederlaag van D.W.S. in Den Helder tegen H.R.C., dat er tot Zondag j.l. nog niet eens in was geslaagd een enkel punt te bemachtigen. Z.V.V. kreeg door Zeeburgia een verliespunt te slikken,

Een spannende strijd tusschen Ajax en Z.F.C. in de Meer. Spelmoment uit dit belangrijke treffen. Keyser „plukt“ den bal weg voor een toestormenden Z.F.C'er.

Het krijgt er meer en meer den schijn van dat de concurrenten het Ajax niet bijzonder lastig zullen maken. Vooral de beide Haarlemsche eerste-klassemers in deze afdeling zorgen er voor dat de kampioenspapieren van Ajax met de week stijgen. Terwijl de roodwitten er in slaagden zoowel van Haarlem als van H.F.C. uit te winnen, ondervinden de andere clubs de grootste moeilijkheden in de Spaarnestad. Eerst was het H.F.C. dat V.S.V. een kopje kleiner maakte en thans weer haalde Haarlem het stoute stukje uit om Feijenoord met een nederlaag naar Rotterdam terug te sturen.

Daar 't Gooi op eigen grond een kleine nederlaag tegen Sparta leed, staan deze Hilversummers nog steeds op 1 punt en wordt de toestand werkelijk ernstig voor de geelzwarten.

In de andere afdeling, waar de kampioenscandidaten zeer dik zijn gezaaid, heeft Stormvogels weer de leiding genomen. Voor hoe lang? Wij weten het niet, doch de Vogels zullen ook nog punten genoeg verspelen. R.C.H. komt hier leelijk in

De vernieuwde zweminrichting aan den Heilige Weg werd Zondag officieel heropend. Op onze foto de Hollandsche damesploeg, welke tijdens de wedstrijden in het nieuwe bad de 4 x 100 M. estafette won en het Europeesch record op dien afstand verbeterde. Van l.n.r. Willy den Ouden, Jopie Selbach, Puck Oversloot en Rie Mastenbroek.

Aantreden! Het heele gezelschap controleurs, voorzien van een keurige uniformpet, ontvangt zijn laatste instructies. Straks ontbrandt de strijd!

doch de Zaankanters zijn hier door het resultaat van de match in Den Helder toch niet slechter van geworden.

De beide kopclubs in de andere afdeling hadden vrijaf. E.D.O., dat ook nog een woordje kan meespreken, daar het zoowel Blauw Wit als Velox nog thuis moet ontvangen, won in den Polder met 2-1 van Dé Spartaan. Dit was hier wel het belangrijkste.

Verder zal king soccer het moeten aanzien — althans voor zoover dit de hoofdstad betreft — dat de belangstelling voor zijn kunsten gedurende

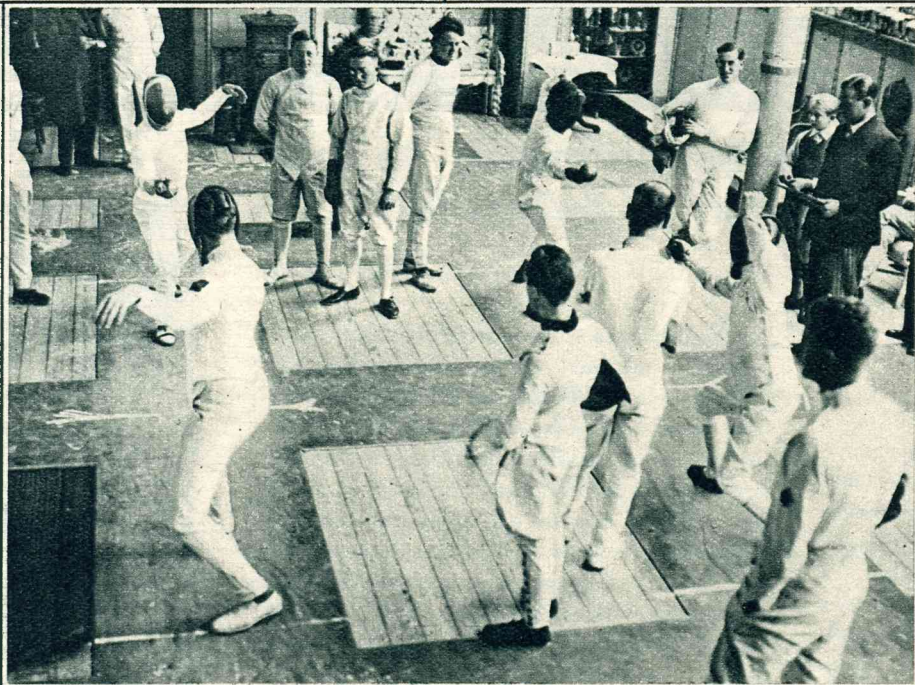
De korfbalwedstrijd Swift-D.T.V. (4-4). Moment voor den korf van D.T.V.

De proefwedstrijd tusschen twee rugby-teams, voor de samenstelling van de Hollandsche ploeg, welke aanvang December in Dusseldorf tegen de Duitse ploeg speelt. Een warm moment uit dezen proefwedstrijd.

eenige dagen wordt overscha-
duwd door de verrichtingen der
Zesdagenrenners, die Vrijdag-
avond in de kuip in het R.A.I.-
gebouw in actie komen. Men
mag over deze soort sport den-
ken hoe men wil, doch een feit
is het toch dat zij zelfs nog beter
dan koning voetbal in staat is
om de gemoederen van den
sportsman in vuur en vlam te
zetten.

Bij de korfballers(sters) is de
spanning in de Westelijke 1e
klasse na de resultaten van den
afgelopen Zondag danig toe-
genomen. Het nog ongeslagen Westerkwartier
kon er niet in slagen de voor haar steeds zoo
gevaarlijke klip in de Koog tegen K.Z. zon-
der ongelukken te omzeilen. Een spannende
maar geen fraaie ontmoeting bracht den rood-
witten een 2-1-nederlaag. De rust, die met een
2-0-voorsprong voor de Zaankanters intrad, gaf
de verhouding in het veld volkomen weer. De
tweede helft echter was Westerkwartier voortdu-
rend in de meerderheid, doch waar haar aanvallers
een gemis aan schotvaardigheid aan den dag leg-

In de schermzaal Charles Aerts
vond Zondag de wedstrijd om
het persoonlijk kampioenschap
van Amsterdam op floret plaats.
Links Heiwes en Anders in actie.
Rechts Wüstling tegen Hoenig.

De Spartaan geeft E. D. O. kranig
partij, doch verliest met 1-2. Kiekje
uit deze match. De Spartanen
scoren hun eerste en enige doelpunt

den, wisten ze het niet verder dan tot
één doelpunt te brengen, waardoor een
verdiend gelijk spel achterwege bleef.

Blauw-Wit behaalde te Bussum
een fraaie 4-0-zege op Olympia,
waardoor de zebra's zich van de
slechte resultaten der laatste weken
uitstekend wisten te herstellen. Een
geheel gewijzigde opstelling, waarmede
de Bl. Witters in het veld kwamen, heeft
dus wel succes opgeleverd. In de on-
derste helft gaven de resp. twaalf-
tallen elkander geen duim breed gronds
toe. Zoo deelden Swift en D.T.V.
na spannenden strijd eerlijk den buit
(4-4), terwijl D.V.D. na groote moeite
D.D.V. een 5-4-nederlaag toebracht.
Hierdoor begint de positie van D.D.V.
allesbehalve rooskleurig te worden.

Een nieuwe ster aan het zwemfirmament.
Fransje Hessels, die Zaterdag zoowel de
400 als de 200 meter schoolslag won.

IN DE SERIE

JEUGD BOEKEN

VERSCHIJNT BINNEN ENKELE DAGEN

Vacantiegenoegens in een jongenskamp

DOOR J. NOWEE

HET IS EEN VLOT GESCHREVEN, SPANNEND BOEK, DAT RIJK VAN ILLUSTRATIES IS VOOR-
ZIEN. ONZE JEUGD ZAL ER ECHT VAN GENIETEN. DE PRIJS IS WEDER OP SLECHTS 17½ CT.
BEPAALD KUNNEN WORDEN, FR. P. P. 22½ CT. (NA ONTVANGST VAN POSTWISSEL), EN KAN
DUS GEEN BELETSEL ZIJN OM UW JONGENS EN MEISJES GENOTVOLLE UREN TE VERSCHAFFEN.

Mogelijk wilt U dit boek ook als Sint Nicolaascadeautje benutten?

HET IS VERKRIJGBAAR BIJ DEN BEZORGER, AGENT OF OP ONS HOOFDKANTOOR

DE ADMINISTRATIE

17½
CENT

Wat moet ik doen om tandaanslag te bestrijden en mijn tanden te behouden?

Tandaanslag is steeds aanwezig - in iederen mond - op iederen tand - 't plant zich steeds voort. Soms is het onzichtbaar maar vaker vormt het leelijke gele vlekken.

Tandaanslag leidt tot bederf.

De grootste schade berokkent tandaanslag door tandbederf. In den tandaanslag bevinden zich kleine staafvormige bacteriën, die een scherp zuur afscheiden. Dit zuur verteert het glazuur zooals andere zuren gaatjes in hout of stoffen bijten. Steeds dringt dit zuur dieper en dieper door. Tenslotte wordt de zenuw bereikt . . . het wortelkanaal wordt geïnfecteerd . . . en wanneer niet tijdig geplombeerd wordt, is het onheil niet te overzien.

„Wat moet ik doen om bederf tegen te gaan?”

Om bederf tegen te gaan moet men Pepsodent gebruiken inplaats van gewone tandpasta's. Waarom? Omdat Pepsodent een speciaal materiaal bevat dat den tandaanslag verwijderd. Dit materiaal in Pepsodent is een van de meest opzienbarende ontdekkingen van dezen tijd. Haar vermogen om ieder spoortje van tandaanslag volkomen te verwijderen is een openbaring! Algemeen wordt erkend, dat dit materiaal tweemaal zoo zacht is als dat, wat in gewone tandpasta's verwerkt wordt.

Gebruik Pepsodent tweemaal per dag en bezoek Uw tandarts minstens tweemaal per jaar.

Groote tube f 0.75, dubbele tube f 1.25.

Pepsodent

is de tandpasta, die den tandaanslag verwijderd.

Aleenverkoopers voor Nederland: Firma B. Meindersma - Den Haag - Amsterdam - Sneek.

4176

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

MECCANO

HET BEROEMDSTE SPEL TER WERELD

Meccano bevredigt de groote begeerte der jeugd om dingen te maken, die bewegen. Een Meccano-uitrusting verschaft het middel om een enorme verscheidenheid modellen te construeren die prachtige reproducties zijn van het voorbeeld en die in beweging gebracht kunnen worden op de meest „echte” wijze. Niets is boeiender, dan een Meccano-model in werking!

Prijzen van f. 0.75 tot f. 220

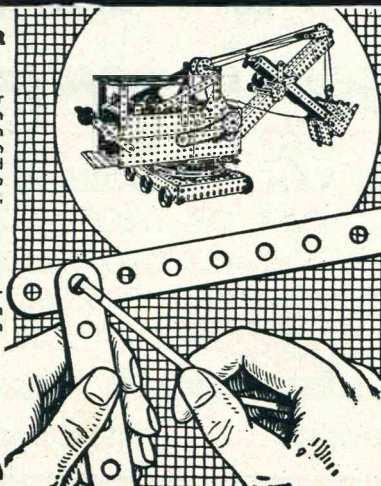
GRATIS VOOR JONGENS:

Een mooi Meccano boek. Ons depot voor engros zal Uw zoon een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van zijn vriendjes.

Voor engros:

HAUSEMANN & HÖTTE
(Afd. 35) Kromboomslot 59,
AMSTERDAM.

Meccano Ltd., Liverpool, Engeland

Adverteeren doet verkoopen!

Het Nederlandsche
TECHNICUM te
ARNHEM

studeer
techniek
thuis!

Volledige theoretische opleiding voor alle

lagere
en
middelbare

betrekkingen in de
BOUWKUNDE
WATERBOUWKUNDE
WERKTUIGBOUWKUNDE
ELECTROTECHNIEK
CHEMIE

Opleiding voor
NIJVERHEIDS-
ONDERWIJS-
examens.

Zeer uitvoerige lessen
Vlugge studie
Uitvoerige correctie
Vraag het kosteloos prospectus
12 F aan bij

PBNA
ARNHEM

Armen onbruikbaar bij vochtig weer

Rheumatiek maakte werken tot een kwelling....
Tot hij het juiste middel vond!

Hier volgt een merkwaardig voorbeeld van de wijze waarop vochtig weer de gewrichten kan aantasten van iemand, die vatbaar is voor rheumatiek.

„Ik heb heel erg aan rheumatiek geleden,” schrijft ons iemand, „en heb zoo erge pijnen in mijn gewrichten gehad, dat het haast niet te dragen was. Het was altijd het ergst op regenachtige dagen. Dan kon ik eenvoudig mijn armen niet gebruiken en het werken was mij werkelijk een marteling. Ik probeerde twee verschillende middelen tegen rheumatiek, maar ik was na de kuur nog altijd even slecht. Toen zei men mij dat ik Kruschen Salts moest proberen en nadat ik een flacon gebruikt had, voelde ik verbetering. Dus ging ik er natuurlijk mee door en nu ben ik aanmerkelijk beter en ik heb me in geen jaren zoo best gevoeld. Gewoonlijk voelde ik me zoo lusteloos en lui, maar dat ik weer kan werken is nu een plezier voor me geworden inplaats van een schrik. S. B.”

Het organisme van den lijder bevat een teveel aan urinezuur, wat de oorzaak kan zijn van rheumatiek. Dit kwaadaardige urinezuur kan ontstaan, doordat de inwendige organen onvoldoende werken. Kruschen Salts nu spoort de afvoerorganen dusdanig aan, dat elk spoor van afvalstoffen regelmatig en volkomen verwijderd wordt. Kruschen maakt en houdt U inwendig schoon en zuiver. En Uw gehele wezen — lichaam en geest — ondergaat deze verfrissende werking.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Op het oogenblik kunt U Kruschen Salts proberen zonder dat het U iets kost. Er zijn namelijk onlangs onder de apothekers en drogisten een aantal flacons Kruschen verdeeld, die alle verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt dezen gratis proefflacon gebruiken zonder den gewonen flacon Kruschen te openen. En indien U na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt U den grooten flacon ongeschonden terugbrengen naar den apotheker of drogist bij wien U dezen gekocht hebt. Hij zal U uwe gehele uitgave (f 1.60) onmiddellijk en zonder omwegen terugbetalen.

Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat en slechts voor een beperkten tijd verkrijgbaar is. Gaat dus nu naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze „Grootte Proefpakketten” uitverkocht heeft. Let op dat op het etiket op de flesch, zowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Neemt U eens de proef:

Wrijft U een gewone vette- of zonschermingscrème op de ene. Crème Mouson op de andere hand. U zult bemerken, dat de eerste als een glimmende laag op de huid blijft staan, terwijl Crème Mouson direct diep in alle poriën dringt. Dat is het essentiële verschil. Crème Mouson neemt er geen genoegen mee de huid in te vetten, maar zij dringt in de huid. De geprepareerde, niet glimmende Crème Mouson-vetten worden volkomen door het huidweefsel geabsorbeerd, reinigend, voedend en de huid van binnen uit glad en jeugdig makend.

In haar snelle, betrouwbare werking tegen ruwe gesprongen huid is Crème Mouson absoluut onovertroffen. Zij bevat Crème Mouson... daarin ligt het geheim der eenig in haar soort zijnde werking der Crème Mouson-Zeep. Terwijl de sneeuwwitte, roomachtige schuim alle onreinigheden verwijderd, verzorgt de haar bevattende Crème Mouson de huid en maakt haar zuiver en soepel.

In de bijzonderste werking, waardoor de Crème tot in de diepte der poriën dringt, berust de waarde der Crème Mouson-Huidverzorging.

CREME MOUSON

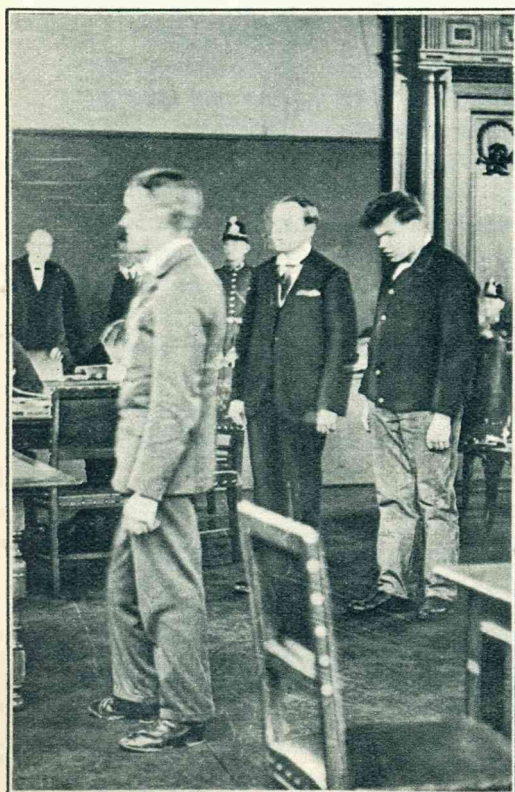
In de Mary Abbott-kerk te Londen werd de zoon van Francis Abel Smith en Lady May Abel Smith, die nauw aan de Engelsche koninklijke familie verwant zijn, ten doop gehouden. Zooals bekend is Prinses Juliana peettante van den baby.

De nieuwe koning van Afghanistan Zahir, naast zijn vader, Nadir Khan, die onlangs werd vermoord.

In de geweldige machinehal van de Siemens en Schuckert-fabrieken bij Berlijn hield de Duitse Rijkskanselier Adolf Hitler 'nverkiezingsrede, waarin hij Duitschlands uittreden uit den Volkenbond verdedigde.

NIEUWS UIT HET *Buitenland*

De Oostenrijksche regering liet niet toe, dat op het herdenkingsfeest van de stichting der Republiek betoogingen werden gehouden bij het graf van den socialistischen leider Victor Adler. Het kerkhof was door troepen afgezet.

Tijdens de voortzetting van het Rijksdagbrandproces te Berlijn liet de hoofdbeklaagde Van der Lubbe plotseling zijn apathische houding varen en antwoordde duidelijk op alle vragen. Onze foto toont de confrontatie met Müller, een „Wanderbursche“, dien hij aan het meer van Constanz zou hebben ontmoet.

V o o r o n z e l e z e r e s s e n !

Een mode-album voor 2 kwartjes !

Het aangekondigde mode-album „Winterweelde“ is thans uitgekomen en verkrijgbaar gesteld tegen den voor onze abonné's uitzonderlijk lagen prijs van slechts **f 0.50** (voor niet-abonné's bedraagt deze f 1.—). Reeds thans bereiken ons tal van tevredenheidsbetuigingen en lofprijzingen omtrent deze schitterende uitgave. Dit verwondert ons niet, aangezien de inhoud zoowel als de uitvoering inderdaad niets te wenschen overlaten. **Weet U dat in dit album niet minder dan ca. 160 exclusieve modellen voorkomen, waarvan, voor onze abonné's, patronen worden verkrijgbaar gesteld tegen de geringe vergoeding van slechts f 0.20 of f 0.35?!**

U kunt zich deze kostbare premie aanschaffen door bemiddeling van onze bezorgers, agenten of op ons kantoor (ook na telefonische aanvraag) alwaar het album voor belangstellenden ter inzage ligt. De levering geschiedt uitsluitend na betaling van het verschuldigde bedrag.

Een zeer practische handleiding voor het gebruik van deze patronen stellen wij voor f 0.15 beschikbaar.

Wij raden eenieder, die op dit kostelijk werk prijs stelt, dringend aan, met het aanschaffen hiervan niet te lang te wachten!!

PATRONEN KANTOOR

NASSAUPLEIN 1

HAARLEM

Mantels - Mantelcostuums
Avondjaponnen en Japonnen **35 ct.**

Rokken - Blouses - Avondjasjes
Sjaals - Bontkragen - Kinderkleeding **20 ct.**